

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

ERDŐS SÁNDOR • JÓZSA BENCE • NATALI SANDERS
• KOVACSGABOR • KRÓMER ÁGNES • BOMBAHOPPA
• ZSPIDER • SZÁGE • R. HARBINGER • CLAUDIUS
OLTARIMANUS • MICKEY LONG • BARANYI IMRE •
KRÓMER ÁGNES • ANGYALKA146 • TAD RAYDER •
JOCKER • EDWARDHOOPER • TUMICZ KRISZTINA

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XV. évf., 4. szám, 2023. április

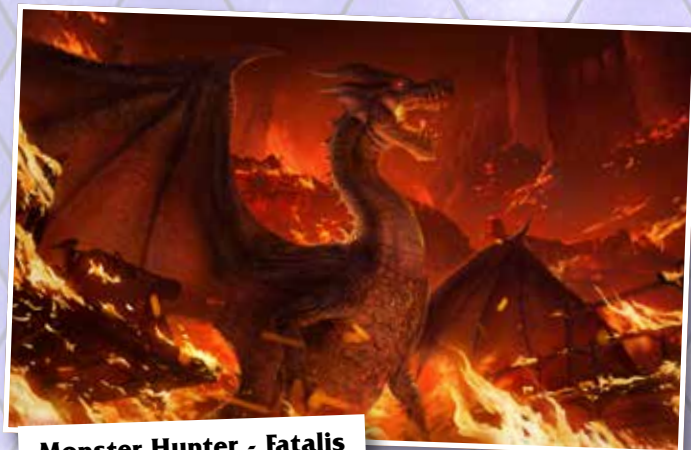

Big Chap Finds a Friend

The Rancor

Monster Hunter - Fatalis

Visitor From Another World

Fire and Vengeance

Real Rex

Greymon

INFO BOX

RJ PALMER - 2D FREELANCE CONCEPT ILLUSTRATOR

Csúcskategóriás lényterveket készít a szórakoztatóipar számára. Nagyon jól ismert a Pokémon-ábrázolásairól is. A korábbi ügyfelei közé tartozik a Ubisoft, a Legendary Pictures (Detective Pikachu), a Sideshow Collectibles, a Disney Publishing, a Scholastic, a Fantasy Flight Games.

Elérhetőségek, online galériák:

Web: <https://www.rj-palmer.com>

Portfóliók: <https://www.artstation.com/arvalis>
<https://www.deviantart.com/arvalis>

Közösségi média: <https://twitter.com/arvalis>
<https://www.tumblr.com/arvalis>

Szerkesztői köszöntő

Így tavasszal szinte minden hónapra esik valami olyan esemény, amely egy klasszikus sci-fihez kapcsolható. Májusban ugye van a Star Wars-nap (May the fourth be with you - május 4.), és egy Törülköző-nap is (Towel-day - május 25.), amely Douglas Adams (1952–2001) angol sci-fi-írónak állít emléket.

Áprilisban pedig van itt nekünk egy Alien Day, amelyen Ridley Scott 1979-es klasszikusára, az Alien c. filmre emlékezhetünk. Kitaláljátok-e melyik napra esik? Igen, jól tipeltetek, 26-ára. Azt is tudjátok, honnan jön? Igen, természetesen az LV-426-ból.

Szóval arra gondoltam miért ne dedikálhatnám az áprilisi AKF borítóját az Alien Day-nek? Hiszen a Lidércfény szerkesztőségében mindannyian rendkívül kedveljük a filmet. Ez a 2015 áprilisában felvett [Lidércfény TV negyedik adásából](#) is kiderülhet. Feldúrtam az internetet olyan művészek után, akik nemet mondtak az AI-generált képekre, és találtam is remek alkotásokat, melyeket ti is megtekinthettek.

A lényeg, hogy tekintsünk pozitívan a jövőbe. Hiszen a pár éve új lendületett (és nem kevés tőkét) kapott űrutazás ki tudja, hová repít majd minket? Egyelőre a Hold és a Mars a cél, folynak a kísérletek, a rakétaindítások. Talán még megérjük, hogy ember lép a Marsra... Persze vannak olyanok, akik határozottan állítják, hogy már rég ott vagyunk. Mondjuk olyanok is vannak, akik bebizonyították, hogy a Föld lapos... :)

Már csak ezek a témák is számos novella, regény, egyéb alkotás alapját képezhetik. De biztos vagyok benne, hogy az én felvetésem nélkül is remek történeteket tudtok írni saját kútfőből.

Ennek az is bizonyítéka, hogy ismét jól megtelt ez a lapszám, nem csak az én, de bizonyára, remélhetőleg az olvasók meglegedésére is.

Nincs is már más hátra, minthogy beleveszük magunkat az amatőr kultúra bugyraiba, és nekiveselkedünk az olvasásnak!

Jimmy Cartwright

Tartalomjegyzék

Pályázatok

- **Félhomály** – novellapályázat 4
- **Felhőkre komponált történeteket vár a PesText** 4
- **Érzések: Harag** - novellapályázat 5
- **Illyés Gyula irodalmi pályázat 2023** 5

Novellák

- Erdős Sándor - **A tó tündére** 7
- Józsa Bence - **Se Veled, se Nélküled** 7
- Natali Sanders - **Utazás (...avagy utazás elmeország tekervényein)** . . 8
- kovacs-gabor - **Passió XXI.** 13
- Krómer Ágnes - **A farkas és a lány** 23
- bombahoppa - **Minden most kezdődik el** . . 24
- Zspider - **Télűző** 26
- SzaGe - **Sötét mesék univerzuma: Sikolyok az éjszakában (+18)** 26
- R. Harbinger - **Hófehérke ébredése** 27

Sorozat

- Claudius Oltarimanus
- A nyugdíjas kiborg – IV. rész** 29

Mozijegy

- SzaGe - **65 (2023)** 31

A Nyakonöntött Próbagoblin

Szolgáltatóház ajánlásával

- Mickey Long - **Kihűlt kávék szigete** 32

Versek

- Baranyi Imre - **Néma ragály** 34
- Erdős Sándor - **Kukac Matyi** 34
- Krómer Ágnes - **A harag** 34
- angyalka146 - **Illúzió** 34
- Tad Rayder - **Búcsúztató** 35
- jocker - **Kirándulás a Pilis erdőségében** . . 35
- edwardhooper - **Írok** 35
- Tumicz Krisztina - **Taníts meg élni!** 35

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Pályázatok

Félhomály – novellapályázat

Pályázatot hirdetünk thriller-krimi-horror témakörben, műfaji megkötés nélkül.

A pályázat kiírója: Bükki Magazin

A pályázat kiírójának e-mail címe: bukkimagazin@gmail.com

A pályázat célja:

Alkotói verseny szervezése, megjelenési lehetőség antológiában a pályázatra beküldött sikeres írásokból.

Pályázók köre: Életkori megkötés nélkül bárki, aki magyar nyelven alkot.

Pályázati feltételek:

- Olyan magyar nyelven íródott novellákat várunk, melyek legalább 2000 (szóközökkel együtt) karaktert tartalmaznak, nem haladják meg a 10.000 karakterszámot (szóközökkel együtt), és nyomtatott formában még nem jelentek meg máshol.
- Egy szerző legfeljebb öt pályaművet küldhet be. A beküldés után módosításra már nincs lehetőség.
- A beérkezett pályaműveket szerkesztőkből, írókból és bloggerekből álló csoport bírálja el.

Formátum:

- Oldalméret: A/4 (minden irányban 2,5 margó)
- Betűméret: Times New Roman 12-es
- Sorköz: szimpla
- Igazítás: sorkizárt
- Behúzás: 0,5

A pályamunkák formai és tartalmi követelményei:

- Formai, tartalmi kötöttség nincs. A kiadvány 18. életévüket betöltött olvasóknak szól majd.
- A pályázatra kizárólag prózai munkákat várunk.

Beküldés:

A novellá(ka)t a bukkimagazin@gmail.com e-mail címre kérjük beküldeni **kizárólag** doc, docx formátumban, csatolt fájlban.

A tárgymezőbe kérjük beírni „Félhomály novellapályázat”.

Az e-mailnek tartalmaznia kell a pályázó nevét, jeligéjét, elérhetőségeit és a mű címét.

Az e-mailben a csatolt fájlak tartalmaznia kell a jeligét, a novella címét és a művet. A csatolt fájl nevének tartalmaznia kell a jeligét és a mű címét!

Beküldési határidő:

A pályázatok beérkezési határideje: **2023. május 31.**

A pályázatok elbírálásának határideje: 2023. június 30.

Eredményhirdetés: 2023. július 15.

A nyertes pályázatok a Bükki Magazin weboldalán, és a Facebook oldalán lesznek közzé téve, illetve a nyerteseket e-mailbe is értesítjük.

Nevezési díj: nincs

Díjazás:

1. helyezett: oklevél + 15 000 Ft-os könyvutalvány
2. helyezett: oklevél + 10 000 Ft-os könyvutalvány
3. helyezett: oklevél + 5 000 Ft-os könyvutalvány

Ezen kívül, minden arra érdemes pályamű megjelenik majd a Félhomály thriller antológiában, melynek a megjelenése szeptember környékén várható. A megjelent pályaművek szerzői 1-1 db példányt kapnak az antológiából.

További információk kérhetők:

Telefonon: 30/279-5968

e-mail-ben: bukkimagazin@gmail.com

Forrás: bukkimagazin.hu/felhomaly-novellapalyazatok

Felhőkre komponált történeteket vár a PesText

Idén is meghirdeti nyílt, magyar nyelvű szépirodalmi pályázatát a PesText Nemzetközi Irodalmi Fesztivál, melynek ezúttal a Petőfi-évhez kapcsolódóan Felhők a hívószava. A pályázat összdíjazása 600.000 forint, a győztesekről zsűri és közönségzavazás dönt majd.

A hívószóhoz segítségül a szervezők három idézetet adtak meg:

„Mit ettél, föld, hogy egyre szomjazol?

Hogy annyi könnyet s annyi vért iszol?”

(Petőfi Sándor: Felhők XXVIII)

„Felhők alatt azokat a diszperz rendszereket értjük, amelyek a fény útjában jól látható akadályt képeznek akkor, ha a vízcseppek vagy jégkristályok elegendő koncentrációban vannak jelen a légkörben.”

(Wikipedia)

„There is no cloud, it's just someone else's computer.”

(Ismeretlen szerző mémje)

Ehhez kapcsolódó, műfaji megkötés nélküli műveket várnak tehát a jeligés pályázatra, amelynek zsűrizése két körben zajlik. Alapos előválogatást követően a legjobb tizenegy pályamű kerül a zsűri elé.

Idén Visky András, Lövétei Lázár László és Vados Anna dönt a szakmai díjról.

A rövidlistára került írások közül a zsűri fődíjasa mellett egy közönségdíjat kap. Mindkét írást lefordítják angolra, valamint megjelenik a fesztivál zinjében is. Szerzőik bruttó 300-300 ezer forint jutalomban részesülnek és meghívást kapnak a PesText fesztiválra.

Kortárs magyar szerzők magyar nyelvű műveit várják legfeljebb 6000 leütés terjedelemben. Egy szerző csak egy, másutt még nem publikált alkotással nevezhet. Az írásokat a pestextpalyazatok@gmail.com címre várják FELHŐK tárgymejelöléssel, Word vagy pdf formátumban. A nevezés jeligés, a beérkezett dokumentumon nem szerepelhet a szerző neve, az az e-mailben szerepeljen, a csatolt pályamunkában csak a jeligét kérik feltüntetni a bal felső sarokban.

A jelige minimum nyolc karakterből álljon, lehetőleg tartalmazzon betűket és számokat is.

A beküldési határidő június 1., a közönség július 23-tól augusztus 20. éjfélig szavazhat, az őszi PesTextet szeptember 27-30. között rendezik meg.

Forrás: www.kulter.hu/2023/04/felhokre-komponalt-torteneteket-var-a-pestext/

Érzések: Harag - novellapályázat

A Nora Book Kiadó és Webshop *Érzések: Harag* címmel novellairó pályázatot hirdet.

A harag egy olyan érzelm, amelyet minden ember ismer. Szétszakíthat barátságokat, szerelmeket, de lehet oka gyilkosságnak, bosszúnak és elszakadásnak is. Mutasd meg, neked mit jelent! Várjuk azokat a pályaműveket, amelyek megfelelnek az alábbi pályázati feltételeknek.

Pályázati feltételek:

- A pályamű tartalma kapcsolódik a **HARAG** érzelmhez.
- A pályázó betöltötte a 18. életévét.
- A pályázat magyar nyelven íródott.
- A novella hossza **minimum 4000, maximum 10.000 karakter lehet, szóközökkel együtt** (cím nem számít bele).
- A Novella nyelvezete igényes, választékos, közérthető, nem közönséges vagy vulgáris. Stílusjegyeit tekintve egyaránt lehet drámai, anekdota vagy jellemrajz jellegű novella.
- A Novella megfelel a novella műfaji követelményeinek: prózában íródott, a cselekménye tömör, kevés szereplő van benne, az idő és tér viszonylag szűkre szabott.
- A Novella szövege összefüggő, bekezdésekre tagolt, van bevezetése, tárgyalása és lezárása.
- A Novella megfelel a magyar helyesírási szabályoknak.
- Kizárólag olyan pályaműveket fogadunk el, amelyek sem elektronikus, sem nyomtatott formában nem jelentek még meg sehol.
- Egy szerző maximum három pályaművet küldhet be.
- A pályázati határidő lejártá után érkezett műveket nem áll módunkban elfogadni.
- Kizárólag önálló, a pályázó által írt műveket fogadunk el. A szerző a pályázat beküldésével felelősséget vállal, hogy a beküldött pályamű saját szellemi terméke.

Formátum:

A pályaműveket A/4-es oldalméretben várjuk, készüljön sorkizárt, Times New Roman, 12-es betűmérettel, 2,5 cm margókkal, másfeles sorközbeállításal, 0,8-es behúzással, doc, docx formátumban.

Beküldési határidő: 2023. június 30.

Eredményhirdetés: várhatóan 2023. július 31. (a beérkezett pályaművek számától függően változhat, de erről szükség esetén tájékoztatjuk a nevezőket).

Antológia megjelenés: várhatóan 2023. augusztus-szeptember

A pályaműveket a következő címre várjuk: palyazat@norabook.com

Beküldés módja:

Kizárólag a megadott **e-mail** címre érkező pályaműveket áll módunkban elfogadni!

Tárgymezőbe kérjük beírni: novellapályázat

Az e-mailnek tartalmaznia kell a:

- pályázó nevét,
- írói nevét (ha van),
- elérhetőségét (email és telefonszám),

- valamint a mű címét „szerző-mű címe” névvel ellátva!
Pl. kiss-sándor-piros-tornacipó

Nevezési díj: Nincs

Díjazás:

1-3. helyezést elért pályázóknak:

- ingyenes e-könyv megjelentetést biztosítunk (legyen szó akár regényről, meséről, verseskötetről vagy kisregényről, a nyertesek egy-egy kéziratából térítésmentesen e-könyvet készítünk),
- igény esetén borítót is készítünk hozzá,
- s feltesszük webshopunkba.

1-40. helyezést (beérkező pályázatok függvényében) elért pályázók:

- novellái megjelennek az *Érzések: Harag* című, e-könyv formátumú antológiánkban.

A beérkezett műveket irodalomban jártas szakemberek bírálják el, és ők választják ki a megjelenésre érdemes műveket, ezzel biztosítjuk az antológia magas színvonalát.

A részeredményekről folyamatos tájékoztatást fogunk nyújtani a Nora Book kiadó hivatalos facebook oldalán és a kiadó írói-olvasói csoportjában.

Facebook oldalunk: [katt ide!](#)

Facebook csoportunk: [katt ide!](#)

A pályázat eredményéről minden pályázót email-ben is tájékoztatunk!

Sok sikert kívánunk és nagy szeretettel várjuk a műveket!

Forrás: https://norabook.com/index.php?route=extension/simple_blog/article/view&simple_blog_article_id=6

Illyés Gyula irodalmi pályázat 2023

*„Játszunk
szavainkkal és életünkkel,
mert, jaj, csak az vagyunk, aminek látszunk.”*

Illyés Gyula: A költő felel

Kedves Pályázónk!

Az Illyés Gyula Könyvtár 2023-ban is Irodalmi pályázatot hirdet.

Kik jelentkezhetnek a pályázatra?

Bárki, aki magyar nyelven ír verset, novellát vagy mesét.

A pályázók köre: A pályázaton való indulásnak életkori és földrajzi megkötése nincs, egyaránt indulhat már befutott író és akár szárnyait próbálgató amatőr. Külön kategóriák nincsenek. A pályázatra eddig még meg NEM jelent (az online megjelenés is számít), alkotásokat várunk.

A vers, novella, mese, témája szabadon választott, de a zsűri előnyben részesíti, ha a mű kapcsolódik az alábbi témák **valamelyikéhez:**

Illyés Gyula, Könyvtár, Szekszárd, Tudásközpont, Tolna megye

Vers kategória +

Ha valaki szeretné játékosabbá tenni a versírást, akkor az alábbi szócsoportok tagjait kell beleszönie a versébe. A kiválasztott szócsoport 10 szavának kötelezően benne kell lennie a versben, lehetőleg ragozatlanul. Az adott szócsoportok szavait lehet csak felhasználni, keverni nem szabad, kizárással jár! Terjedelme nem lehet több 4x4 soros versszaknál, azaz 16 versornál.

1. *szócsoport*: mézeskalács, kadarka, Mészöly Miklós, fekete gólya, Remete-patak, szurdik, bor, prэшáz, sárvíz, Gemenc

2. *szócsoport*: Babits Mihály, borkút, parászta, Kálvária, apátság, szőlő, Sió-csatorna, Gyűrűkert. erdő, Bányafok

3. *szócsoport*: Illyés Gyula, szarvas, Prométheusz, könyvtár, Szekszárd, ablak, iskola, lösz, mezítláb, cséplőgép

Nevezési díj: nincs

Formai követelmények:

- Méret: A/4 oldal
- Betűtípus: Times New Roman, Betűnagyság: 12-es, Sortávolság: 1,5
- Vers esetén maximum 3 alkotás küldhető be, 1 A/4-es oldal/30 sor maximum, kivétel a vers+ kategória
- Novella és mese esetén maximum 2 mű, 4 A/4-es oldal a fenti formai követelményekkel
- A tárgyrovatba kérjük beírni: vers, novella, vagy mese
- Az Illyés Gyula Könyvtár a változtatás jogát fenntartja!

A pályázat menete:

A pályázatra kizárólag a következő e-mail-címen lehet jelentkezni: adicoszolt@gmail.com jelige, életkor és elérhetőség megadásával. A pályázatok a megadott jeligével kerülnek a zsűri elé.

A pályázatból történő kizárással jár, ha a beadott pályamunka

- a terjedelmi korlátoknak nem felel meg
- erőszakos, illetve pornográf megfogalmazásokat tartalmaz
- a pályázati határidőre nem érkezett meg
- nem erre a pályázatra készült és/vagy már részt vett más pályázaton
- a pályázó nem felel meg a jelen pályázati felhívásban szereplő bármely feltételnek

Díjazás:

A nyertes pályaművek neves előadóművészek tolmácsolásában hangzanak el 2023. november 2-án, az Illyés Gyula 121. születésnapja alkalmából tartandó rendezvényen. A díjazott alkotásokat megjelentetjük elektronikus formában a könyvtár honlapján és a közösségi média felületein.

Beküldési határidő: 2023. október 15. éjfél

Eredményhirdetés: 2023. november 02.

Az elbírálás menete:

A beadott pályaműveket a kiírók képviselőiből álló zsűri bírálja el.

Dicső Zsolt, költő, nyugalmazott könyvtáros

Csötönyi László, tanár

Gacsályi József, költő, nyugalmazott könyvtáros, tanár

Ódor János, múzeumigazgató, régész, főmuzeológus

Kaposi Ildikó, ifjúsági könyvtáros

A zsűri nem köteles indokolni a döntését, az ellen fellebbezésnek helye nincs.

Egyéb feltételek és információk:

A pályamű beadásával a szerző anyagi ellentételezés nélkül kifejezetten hozzájárul, hogy amennyiben bármelyik írása döntőbe jut, úgy azt az Illyés Gyula Könyvtár az erről szóló döntés kihirdetésétől számított hároméves időtartamon belül kizárólagos jelleggel, korlátozás nélkül felhasználhatja, könyvben vagy bármilyen egyéb kiadványban, adathordozón, plakáthelyen, hirdetőszközön vagy egyéb felületen, szabadon kiadhatja, forgalomba hozhatja, illetve megjelentetheti.

<https://www.facebook.com/IGYUK/>

<http://www.igyuk.hu/>

Forrás: <https://www.igyuk.hu/2023/04/11/illyes-gyula-palyazat-2023/>

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Erdős Sándor

A tó tündére

Fényesen csillogott a tó tükre az erdő mélyén a körülötte álló büszke fenyők ölelésében. A lágyan lengedező szél fodrokat vetett a víz felszínén, melyen a fodros felhők tükröképe billegett. Ez a kis tavacska mindig mesék és történetek szülőanyja volt, mióta világ a világ. Az egyik legérdekesebb történetet még kisgyermekkoromban hallottam nagyapámtól, egy sötét téli éjszakán a kandalló mellett, mikor szokásos esti történeteivel űzte el a hosszú esték bágyadtságát. Ez a történet a tó tündérééről szólt, aki megjutalmazta az arra érdemest és megbüntette a vétkeket. Akkoriban tátott szájjal figyeltem nagyapám csodákkal teli meséjére, viszont mára már csak kicsit megfakult és megmosolyogtató emlék maradt.

Szép nyári délután volt mikor szokásos kis sétám az erdőben a tó mellett vezetett el, és ismét elbűvölt a szépsége, ezért úgy döntöttem, leülök pár percre a partjára pihenni és feltöltődni. Apró kavicsokat dobáltam a vízbe és figyeltem, hogy vet fodrokat a vízben, mikor halk suttogást hallottam. Magát a szöveget nem értettem, de kimondottan emberi hang suttogott valamit halkán. Megráztam a fejem és magamban mosolyogva a régi mese emlékének tudtam be ezt a különös hangot.

– Eljöttél hát... – hallottam most már kicsit hangosabban egy csilingelő hangot.

– Ki szólít? – kérdeztem kicsit ijedten nézve körbe magam körül, de senkit sem láttam. A víz tükre erős fodrokat vetett, szinte forrni látszott és egy nő alakja jelent meg nem messze tőlem a tó tükre felett.

– Én szóltam hozzád – mondta a jelenés, és kedvesen mosolygott rám. – A tó tündére vagyok és szeretnék neked egy ajándékot adni, mert sok szép dolgot tettél eddigi életedben.

A meghökkenéstől meg sem tudtam szólalni, csak bámultam a jelenést, és a szívem a torkomban dobogott. Felemelte a tündéri alak a karját, amiből fény csapott ki, és egy tárgy úszott felém a levegőben. Egy gyönyörű gyűrű volt, mely a tenyerembe lebegett, amit össze is szorítottam azonnal.

– Ez segíteni fog a boldogság elérésében – szólt a jelenés és el is tűnt a tó fodrozó vizében.

Mikor mosollyal az arcomon felébredtem a tó partján, elindultam hazafelé, és vidáman csóváltam a fejemet. „Micsoda csacskságokat álmodtam ebben a friss levegőben!” gondoltam, és zsebre vágtam a kezemet. Valami volt a zsebemben, ami emlékezetem szerint nem volt benne eddig. Kivettem a zsebből egy csodaszép gyűrűt, és sápadtan néztem, majd az ujjamra húztam.

Egy dologra megtanított az életben a tó tündére: A mesékben hinni kell, mert bármikor valóra válhatnak.

Józsa Bence

Se Veled, se Nélküled

Esténként néztük a csillagokat a stégről. Az ég bársonykék színben pompázott fölöttünk augusztus idusán és megannyi sok csillag hullott. Kívántunk.

Én azt akartam, hogy ő az enyém legyen. Sose tudtam rájönni, hogy tetszettem-e Krisztinek, és sohasem árultuk el egymásnak, mit kívántunk, így csak a magamét tudtam.

Mindig nevetgéltem, ha komolyra fordítottam a szót, és rólunk kérdeztem. Csak biccentett a fejével és vállat vont. Voltak pillanatok, amikor teljesen összezavart. Barna, nagy szemével pislogott, dobálta göndörkés, hosszú haját, és motyogott valamit maga elé időnként. Odavoltam érte.

– Bence, későre jár, lassan indulunk kéne lefeküdni! Fáradt vagyok.

- Ne még, maradjunk egy kicsit!
- Rendben, egy kicsit – bólintott.

Szúnyogok szerencsére alig voltak. A Tisza vize tisztán, makulátlanul terült szét a tájon, hullámok csaptak ki a partra, mozgatva ezzel a stéget is. Félhold ragyogta be a környezetet, gyönyörű látványt nyújtott, csak úgy ragyogott az ég. Olyan fénye volt, hogy akár könyvet is lehetett volna olvasni.

– Fürödjünk meg meztelenül! – kiáltottam el egyszer csak magam.

– Te megőrültél? – kérdezte a lány kissé felháborodva.

– Nem, édesem, ez csak móka, nem kell egymáshoz dörgölőznünk!

– Hát oké...

Hamar megszabadultunk ruháinktól és beleugrottunk a vízbe, amely kellemesen simogatta testrészeinket. Úsztunk, viháncoltunk, fenségesen vidáman teltek a késő esti órák.

– Kiment a szememből az álom – szólalt meg a vízben Krisztina.

– Mit szólnál, ha pecáznánk egyet? – kérdeztem tőle.

– Remek ötlet volna! – helyeselt.

Kikészálódttam a vízből, és megtörölköztem. A parton állt a kis családi hétvégi házunk lábakon, hogy az áradáskor ne menjen be a víz. Alatta volt egy sufni, ott tartottam a pecáimat, ahol édesapám és a bátyám is. Hamar felszereltem kettőt, s már mentem is vissza a mólóra. Ő már tükön ült.

– Ma kifogjuk Moby Dick-et! – mondta tréfásan.

– Nem szükséges, nem bálnára pecázunk! – nevettem el magam.

– Keszeg, kárászra megyünk csontival és bűdös kukoricával, hidd el, tökéletes! A domináns szagra jobban jönnek – tettem hozzá.

Azzal leültünk, és néztük a bot végét. Már eltelt egy óra és semmi. Még egy kapás sem volt. Egyszer csak elkezdte valami rángatni az én botom.

– Ott lesz a mini Moby! – sikkantott a lány.

Elkezdtem tekerni az orsót, és nemsokára egy tenyeres kárászt emeletem ki a vízből.

– Gyönyörű! – Mosolygott. – Engedjük vissza!

– Azt már nem! – feleltem bohókásan. – Ezt elkészítjük reggelire, paprikás lisztben.

A lány fancsali képet vágott, sajnálta a halat, de ettől függetlenül szerette fogyasztani, csak most valahogy elérékenyült.

– Jól van, finom falatok várnak ránk – mondta elmélázva.

Bedobtam újra a botot. Ültünk csendesen, minden apró kapásra figyelve. Fenekeztünk.

– Hé, ide nézz, Benji! – Ragyogott fel az arca. – Ez nagyon húzza! – Szép óvatosan elkezdte tekerni az orsót.

– Már mindjárt kint van a feje!

– Megyek szákolni!

Óvatosan alátettem a halnak. Gyönyörű fogás, egy szép dévér! Lesz mit enni holnap! Örömben előbányasztam zsebemből egy cigarettát, s rágyújtottam.

– Kérsz?

– Kivételesen elfogadom, nagy alkalom ez a mai!

Odanyújtottam neki a dohányt, egy slukk és mosolygott. Miután elszívta a bagót, megbeszéltük, hogy nyugovóra térünk. Összeszedtük a felszerelést, és elindultunk aludni. Tudtam, hogy mellém fog feküdni a franciaágyra, de nem lesz kémiazás. Örültem, hogy velem volt. Lefekvés előtt a zuhanyzóban sem másztam rá, nem akartam, hogy megharagudjon. Pedig szívesen beálltam volna mellé! Úgy ám! Gyönyörű teste volt, igazi modell típus!

Az éjszaka nyugalmasan telt. Korán reggel madáracsérgésre ébredtünk.

– Kérsz kávét? – kérdeztem.

– Igen, köszönöm! Két cukorral, tejszínhabbal.

Megfőztem és letettem a lány elé, majd magamnak is öntöttem.

– Figyelj, megcsinálok a reggelit, mit szólsz hozzá, most nem neked kell sütni. Pihenj!

– Édes vagy! – Azzal egy nagy cuppanósat kaptam tőle az arcomra.

Fülem vörösen lángolt. Megpucoltam, megmostam és befűszereztem a halakat. Sütöttem hozzá krumplit. Alig fél óra alatt elkészültem, megterítettem, és nekiláttunk enni. A hűtőben maradt még korábról némi tartármártás, jól jött a reggelihez, meg némi kenyér is maradt még múltkorról.

– Nagyon finom lett! Elismerésem szakács úr!

– Köszönöm, igyekeztem – mondtam neki mosollyal az arcomon.

– Egészségünkre! – mondtuk evés után szinte egyszerre, majd összekapoltuk a táskánkat és elindultunk kerékpárral a városba.

Az úton azon elmélkedtem, hogy életem legszebb élménye volt ez kis együtt töltött idő...

Natali Sanders

Utazás

(...avagy utazás elmeország tekervényein)

– Hol a fenében vagyok?

Egy újabb csodás nap Isten kék ege alatt. Napfény, tenger, hullámok. Eszem megáll. Na de hol a fészkes fenében vagyok? Milyen tenger? Milyen égtáj? Melyik félteke? S miért van rajtam mentómellény, és csakis az? És miért nem emlékszem? Mire is kellene? Na, ez nagy dilemma. Kellene egyáltalán valamire emlékezni, vagy jobb az édes tudatlanság? S ami a legeslegfontosabb: KI A FENE VAGYOK ÉN?

Az a tény, hogy mentómellényben hánykolódom egy nemtudomhol tengeren, mindenféle infó és emlék nélkül, baromira rám kellene, hogy hozza a frászt, főleg, ha cápaúr is errefelé settenkedik. (Hogy ezt miért gondolom,

az teljesen homály, és ki az a cápaúr? Na, ez teljes sötétség...) Nos, erről semmi emlékem, zéró, nuku, semmi, nulla. Akkor miért vagyok ilyen elképesztően és piszkosul nyugodt, sőt derűs? Vattacukorfelhőn úszom éppen ellazulva, vaníliaillat simogatja az érzékszerveimet. Derűs nyugalommal élvezem az éppen itt, és most létet. Csoda kellemesen érzem magam. Mosolygok a napra, mint valami elvarázsolt királylány...

Kifejezetten jó a kedvem, élvezem a lassú sodródást, a tenger lágy morajlását, az édesen andalító hullámokat, a simogató szellőt – sunshine, bakker. Élni tudni kell, nem csak akarni. Na meg szeretni is kell. És én szeretek élni. Na meg akarok is. Jeepije! Belém nyilall egy égetően varázslatos és ismerős érzés – szerelmes vagyok.

Szerelmes vagyok! Azta... – erre egyedül jöttem rá, mekkora figura vagyok. Mi mindenre jó az egyedüllét. Tiszta megvilágosodás! Érzelmi kitarulkozás és felismerés. Eszmélés egy teljesen új létérzésre. Elmélyülök magamban, mint halak az óceánban...

E emberek, halljátok szavam! Szerelmes vagyok ebbe a gyönyörű világba, ebbe a csodába. A fura hangokba, a szédítő érzésekbe. A kéken tündöklő végtelen égboltra. Ezekbe a röpülő szárnyas izékbe, amik végtelenül rójak az ég sztrádáit, és csodás lényükkel vagy épp énekükkel elkápráztatják a szemeinket és hallószerveinket. Szerelmes vagyok a cirógató szellőbe, a lágy napsugarakba, a csendesen áztató langyos esőbe. A víz lágy hullámlásába és a nap csókjába, ahogy megéri a tengerek felszínét. Szerelmes vagyok ebbe a hatalmas, egész, nagy egységbe, ami a nagy semmiből lett és most mégis valami, s ez, ugye már nem Semmi! Én pedig valaki vagyok! Én vagyok én! Na de ki is vagyok Én? Elképesztően lezsibbaszt ennyit agyalni. Ráadásul válasz nuku, semmi. Csak, és csakis magammal állok elmeháborúban. Na, ez patthelyzet.

Na de hová is kalandoztam el? Épp az életemért kellene aggódnom remegve, reszketve, fogakat csikorgatva a fennkölt gondolatim helyett, szem előtt tartva azt a fontos és roppant bosszantó tény, hogy NEM TUDOK ÚSZNI! (sikítés, sikítás, ááá..., dehogy, na, csak vicceltem...) Nem vagyok ám én ilyen gyenge idegzetű akárki. Vagy mégis? Ki az, aki erre tudja választ? Fel a kezekkel! Valaki? Bárki? Akárki?

Nem ám. Csak vicceltem. Ne vegyetek komolyan. Nem igazán vagyok az a sikongató fajta, bár az egér, na, az nagy-nagy mumus. Ha jön, én futok, ugrok, szóval és mindjárt is a nyakadba. Szóval ciki, de egyúttal tiszta para is. Szégyenlősen borzongató dolog. Sokan hitték (ó, a balgák), hogy szeretem a meglepő meglepetéseket, azokat a fura-fajta ajándékokat. Pedig nem. Egyáltalán nem. A frászt hozták rám a faramuci és ijeszgetős meglepetésekkel. Jelenleg őket jobban utálok, mint az egereket. Hoppá! Hoppácska! Ez egy emlék! Mi a szös? Nincs minden veszve... Van fény az alagút végén. Honnan szedem én ezeket a magvas szösszeneteket, rejtély...

Na de, hogy jutottam el ideig? És mi a fenéért gondolkodom ilyen baromságokon? Talán az agyam így védekezik a fennálló, illetve vízen sodródó, hányatott helyzetem ellen. Könnyen meglehet. Mindig is kedveltem a szarkazmust, meg az öniróniát, hát most aztán van időm agyalni, és önsanyargatni, és saját agyamra menni. Totálisan. Vagy nincs. Nézőpont kérdése. Miért is ne gyártsak elméleteket? Vagy szemléljem önmagamot kívülállóként, és fejtessem meg a nagyvilágot? Vagy önmagamot? Hisz időm, mint a tenger... (ha-ha, érted, mint a tenger...), de szó szerint. Tengernyi időm van a tengeren tengődve tépelődni. Oszt pont. Talán paranoid vagyok? Esetleg napszúrászt kaptam? Vagy csak simán megkattantam? Hahó! Bárki? Akárki? Van itt rajtam kívül bárki is?

Faramuci helyzet ez, unalmas magammal vitázni. A csend nem a legjobb játszópajtás, elhihetitek. Társnak meg kifejezetten unalmas. Most éppen nem. Számomra nem. Olyan, mintha lenne egy árnyék én, és vele folytatnék diskurzust. De jó lenne, ha legalább megvendégelne. Vagy én vendéghelhetném meg Őt. Ha legalább egy halat látnék.

Csak egy halacska, incifinci halfalatocska úszna erre... Bele a kezembe, onnan a belembe... Nyersen is jó lenne... Éhséget enyhítene... He-he-he... (na, ez már orvosi eset). Csak tudnám mi az az orvos, meg mi az az eset? Hitvány agyam bezzeg ilyenkor szabadságra megy. Nehogy már megértsem, hogy min agyalok éppen ilyen elmerülten, és megérthetetlenül...

Bakker, megveszek valami kajáért. Rémesen éhes vagyok. Korog fájdalmasan a hasam. Végét járja. Megsüllyedt, mint Velence. (Ez már megint mit jelenthet?). Mikor ettem utoljára? Hol ettem utoljára? És kivel? Egyáltalán volt kivel? Remélem, hogy volt kivel. Ez az, haladunk. Okos kislány. Meg is paskolnám a vállam, ha lenne hozzá elég erőm. De nincs. Ki tudja, mióta vagyok a tenger ölelő karjai között. Alig érzem a testem, az tuti. Pozitívum, hogy valaki, (vagy talán én magam), egy pöpec mentőmellénnyel esélyt adott az életben maradásra. És ez éppen elég. Enough! (Ez az egyik kedvenc szavam, de a fene sem tudja, honnan ismerem, csak azt tudom, hogy elég...) Lesz majd valahogy. Mindig van valahogy. A remény hal meg utoljára. Milyen velős, erőt adó gondolat, hm... Én meg egy kicsinyke kis halért is reményt hálnék most.

Hát jelenleg ez a tényállás. Itt, a tengeren, vagy az óceánon, vagy akárhol is a kék ég alatt (Jé, de csodaszép ez a kék..., csupa-csupa türkiz, meg azúr, meg királykék, meg kék...). Ahová nyugodni tér az aransárgában fürdőző nap (ááá..., szóval már esteledik), s fivére a hold kecsesen fejlőd, hogy bebarangolja a csodás, csillagpötyös égboltot. (Szóval itt ér az éjszaka...)

– Biztos van velem valami baj, ugye?

– Biztosan én magam vagyok a baj?

Egy poéta veszett el bennem, én meg benne... (hi-hi-hi...)

Poétásan poénos kedvem van. Hej! Hétsarkanytús cudar világ, innék egy pálinkát! Ejnye, de innék ám...

De ehelyett csak úszom itt az árral... Érted? Úúúúszom az árral... (látom ám, hogy ez csak nekem vicces...) na, mindegy is. Szóval, kár rágódni bármin (pedig, de nagyon rágcálnék már akármit, bármit, valamit...). Itt az este, a szemem leste táj már rőt, és rút, és a szavam is kifut a számon. Nahát, így lett gyorsan este. Szóval álljunk lesben, vagy inkább lebegjünk? Még jó, hogy az agyam kerek nem adta fel, csak pörög-forog, kattog. Egyre furább gondolatim támadnak. Egyáltalán, ezek az én gondolataim? Ki tudhatja...

Azt tudom, nem tudom, mit keresek a nyílt tengeren és, hogy ki vagyok. Na, ettől teljesen kivagyok. És pánik helyett miért agyalok folyton? Rejtély.

Pihentetem kicsit a szemem, úgyis besötétedett.

Ringass, ringass kedves hullám, lesz ez még így se...

– Egy újabb ébredés –

Lágy és finom, (hmm...) betakar, simogat, elringat, cirógat. Imádom! Csodás! Mosolyogva lazítom el izmait, olyan kényelmes ez a ringatózás, annyira elandalít, olyan kellemesen fenséges... Aztán kinyitom a szememet és látom a kedvenc kék színemben pompázó eget, a játsz napfényt, egy nyugágyat, amin fekszem egy hajó fedélzetén. A változatosság kedvéért van rajtam ruha (piros pont!), valami aprócska bikini (de van!). Na, ezt a szót

vajon honnan ismerem? Az meg pláne vicces, hogy tudom a rongyot, ami rajtam van így nevezik. Bábum! (Dobpergést kérek...) Bikini. És hajó. Vajon honnan tudom, hogy hajón vagyok, vagy, hogy mi az a hajó? És mi az a rongy? És mi az a bikini? Teljességgel érthetetlen számomra, mi történik velem, és miért. És mi az, amit tudok, vagy tudni vélek, és mi az, amit nem. Bár a „Nem” nagy arányban nyertes most, azt hiszem.

Megáll az ész! Vajon én ki lehetek? Vajon hogy hívnak? És már megint, hol vagyok? És egyáltalán, hogy kerültem ide? Van egy zsáknyi kérdésem, de nincs senki, akinek feltehetném őket. A hajó teljességgel kihalt, ezt érzem minden porcikámban, sehol egy lélek, csak az automatika zümmög szelíden, és tudom, hogy egy bizonyos cél felé visz. De hova a csudába? És ezt honnan tudom? És mi a cél? SOS! SOS! SOS!

Na, ezt sem tudom, honnan tudom, hogy ez egy segélyhívó jel. De biztos vagyok benne, hogy az, mint ahogy abban is, hogy képtelen vagyok megmozdulni. Körbe tudok nézni annyira, amennyire a szemem és a fejem mozgása engedi, de ennyi. A testem nem reagál. Biztosan elkábítottak, vagy lebénultam? Nem tudom megállapítani. Mi a fityfene történik velem? Ismét.

Teljesen egyedül vagyok. Valamiféle kellemes, réveteg kábulat uralkodik a fejemben. Mintha valami jó történése-re várnék. És mindeközben a „You Are My Heart, You My Soul” (örök klasszikus(?) a Modern Talking-tól), duruzsol a fülemben. Ez mekkora dejavu...

Na de meddig? És miért? És hol vagyok? És különben is...

– Hová tartok, vagy nem tartok? És ezt vajon én csinálom az akaratommal? Esetleg hipnózis? Vagy varázslat? Káprázat? (Hm..., tiszta Dr. Strange, hi-hi...) Ááá..., nem, az kizárt..., vagy mégsem? Nem, nem vagyok én ekkora mágus..., vagy igen? És ki a fene az a Dr. Strange? Egyáltalán miért látom magam előtt ilyen tisztán az arcát? Elmélázom ezen kicsit...

Vajon ki az, (kik azok) aki (akik) ezt teszi (teszik) velem? S mi célból? Van egyáltalán valami célja? (céljuk?) Ebbe bele lehet örülni, komolyan gondolom! Brrr... Még a hideg is kirázott (bár nem tudom mit jelent ez, de veszettül fázom, az tény).

Kimerültem. Már szürkül lassan. Ébrednek az éj szentjánosbogárai, hogy utat mutassanak vízen, égen és földön. Ó te drága föld, úgy hiányzol... De hogy hiányozhat valami, amire nem is emlékszem? Passz. Ezt sem tudom, hogy honnan tudom. Mágia. Biztos mágia. De mi az a mágia? Mindegy is.

Gyönyörű a leszálló este, csudaszépséges, varázslatos... Elringat a tenger, mint anya a bölcsőben fekvő kisedet Boldog vagyok.

– Falak –

Sötét van. Ezt onnan tudom, hogy nyitott szemmel fekszem, de hol, már megint? Fogalmam sincs (már megint), hogy hol vagyok és miért. Se zaj, se szellő, se fény, se hangok, se ingerek. Nyisto, semmi, zéró, nuku. Csak a néma, súlyos csend. Próbálok megmozdulni, lassan próbára teszem a lábaimat. Király, mozog az egyik, és a másik is! Heuréka! (Kis sikerélmény) Kezeim? Hahó!

Próba, próba, föld hívja a kezeket! Kezek jelentkeztek! Brékó, brékó!

Nah, ez már megint honnan jött? Mit rejtegetsz – te Agyam? (Kuncogok magamban, mintha egy jóízű csevej kellős közepén lennék, és tényleg...) Magam mondom magamnak, hogy Maga...

Minden csak részletkérdés, hisz semmit sem tudok, vagy csak úgy tudom, hogy nem tudok semmit, pedig mindent tudok. Elképesztően fárasztó vagyok, még önmagam számára is. Ünnepelesen megfogadom, hogy kevesebbet fogok agyalni. Pont. Eszmefuttatás közben megmozgattam az ujjaimat, s láss csodát, működtek, működnek! (Juppíjé..., mert nehogy már pánikba essenek és elfelejtsék, hogy mire valók, azóta is folyamatosan gyakorlatoztatom a kis katonáimat...) Győzelem! Mosolygok, mint egy félcédulás. Ez van. Már megint ezek a fura kifejezések, biztos használtam őket valamikor, ha beugranak.

Bárcsak emlékeznek. Ó, Jó Uram! – kis emlékmorzsa jól esne most! Elszánom magam. Van kezem (mozog is!), van lábam (mozog is!), lássuk a sötétség határait. Lassan, komótosan körbetapogatok. Hideg fal, tégl. Körös-körül. Tudom, hogy tégl, bár nem emlékszem mi az. Csak tudom. Felállok. Két lépés előre, kezem magam előtt. És fal. Jobbra kettő, és fal. Balra kettő és fal. Hátra kettő, fal. Csak mintha táncolnék. Tánc. Az vajon mi lehet? Biztos jó dolog, mert kellemes érzés rágondolni, mosolygós. De már nem mosolygok. Még egy kísérlet. És még egy... Még tíz. Körbe-körbe. Fölöttem mi lehet? Ugrom. Semmi. Ugrom, nem érek el semmit. Nem tudok kitapintani semmit. Semmi. Nem lettem okosabb. Újra és újra próbálkozom, hiába.

Hol lehetek? Most tudok mozogni, de nem látok. Ezelőtt emlékszem, hogy láttam. Láttam az eget, a tengert, a napot, a holdat, a szikrázó csillagokat, de nem tudtam mozogni.

Mi történhet velem? Mi lehet ez az egész? Egy teszt? Vizsga? Ugratás? Vagy, valaki (valakik) igen csak furcsa játékot űz (űznek) velem. Ha igen, nagyon durva, és nagyon fárasztó. És mire megy ki a játék? És kik játsszák? És én miért? Mi a cél? És ki irányít? És mi az, hogy irányít?

Vajon báb vagyok csak? És mi a csoda az, hogy báb?

Tesztek még pár hasztalan kört faltól falig. Hátha rájövök, hogy mi végre mindez.

Pihennem kell, kimerítő ez az agyalás. Csak pár percet, egy szemhunyasnyit. Utána jobb lesz, tisztább. Talán újra süt majd a nap, ragyog az ég, és cirógat a szellő. Álom, édes álom...

Megadom magamat a jólelkű sötétségnek.

– A szoba –

És lőn világosság. Kinyitottam a szemem, és látok. Megmozgatom a tagjaimat, és érzem. Látok, érzek, hallok, mozgok!

Körbeéri a szám mosolya a fejemet. Végre, végre, végre! Emberből vagyok. Ez hát ez a születés. Boldog vagyok. Szóval így történik. Utazunk, vándorlunk, tanulunk és megérkezünk a testünkbe. Nah, ezt sem tudom, hogy honnan vettem, de értem miről gondolkodom. Még nincs kész a folyamat, épp zajlik, és én a része vagyok.

Körbenézek, hogy hol is vagyok. Kicsit zavar a sok fény,

de ujjongok, mert látok. És ennyi. Fény. Mindenütt fény és világosság. És azon túl megint falak. Világos, fénylő falak, körös körben, amíg a szem ellát. Felállok, körbejárok, semmi. Szólok, hangosan, hogy: Hé, itt vagyok! Valaki? Hall engem valaki? Bárki? Akárki? Semmi. Nincs hangom. Újra és újra próbálkozom, de hiába. Mi ez már megint? Eleget dumáltam magammal, mással akarok! (És toporgok, mint egy durcás kisgyerek.) Ez már megint honnan jött? Miért nincs hangom? Miért nincs itt senki? Létezik bárki más is? Akárki? Bárki? Lát engem valaki? Itt úszom talpig fényben, héj, halló! Valaki? Kérem! Könyörgöm! Vissza akarom kapni a hangomat, kérem!

Vagy én magam vagyok a hang? Á, nem lehet, hisz akkor hallanám magam, ugye?

Vagy hallásom nincs? Esetleg, csak egy gondolat vagyok?

A gondolat hallja vajon magát? Ez őrijtő! Nem jutok sehová, csak egyhelyben toporgok. Hol vagyok? Kérem, valaki válaszoljon már!

És csend.

Szóval a játék folytatódik. Értem én, de mire megy ki? Hol a hangom? Miért nincs hangom? Itt állok talpig fényben, és igen, anyaszült meztelenül, a fény az én ruhám.

Valaki ezt egyszer megbánja! – fogadkozom, csak tudjam meg, hogy ki a felelős ezért, és mivégre vagyok most itt. Mondja már el valaki, hogy ki vagyok, hol vagyok, miért vagyok, meddig vagyok! Vagyok-e egyáltalán?

Azt hiszem, már megint túlgondolkodom magamon. Le kell lazulnom. Relax, relax... Szembenézek fény-árnyék énemmel, és beleolvadok lassan, pillanatonként, akár a homokóra pergő homokjaiba.

Elvesztem.

Fénybe zárt szellem lettem.

Tündökölöm...

Csak a fény van, meg én, és már túljutott a szememen, csak fény van, csakis fény...

- Odaát -

És felébredek. Fénybeli mivoltom tündökölve tükröződik vissza a bőrömről. Ragyogok még mindig. Újjászülettem? Vagy még mindig fény-lény vagyok? A ragyogásra határozottan emlékszem. De ezenkívül semmi másra. És ismételten nem tudom, hol vagyok, és ki vagyok. Fáradt vagyok, azt érzem, a ragyogást látom. (Tehát csodák csodája, most látok, pirospont nekem!) És melegem van, de az a ruharogyasztó meleg, amikor a bőrödet is levetnéd legszívesebben. (Ez de klassz, akkor a bőrömet is érzem, kettőből kettő...) Megpróbálkozom a tagjaimmal: kezek? – pipa, lábak? – pipa, szemek? – pipa, fülek? – pipa. Remek! Olyan boldog vagyok, madarat lehetne fogatni velem, ha tudnám mi az a madár. Üzembe helyezem a testemet. Talpra fel, és körülnézek, hogy már megint hová kerülhettem.

Hát, bár ne tettem volna... Inogó, alig stabil tartásomból pillanat alatt a fenekemre ültem, és ott is maradtam, óriásira tárt nagy szemekkel. Többször pislogtam, hátha csak egy rossz álom (bármilyen is az...), de a látvány maradt. Tűz, lobogó örökégő, forró, mardosó tűz mindenhol, ameddig a szem ellát. Hát ezért van ilyen piszkosul

melegem. Szó szerint – LEÉG A BŐRÖM. Érzem, ahogy a zsírsejtek megolvadnak a bőröm és izmaim között. Pokolian fáj. Pokolian!

Hát ezt sem tudom, hogy honnan tudom. Vagy miért ismerem ezt a szót. Egyáltalán miért ismerem. És miért érzek ilyen elképesztő fájdalmat? Egyáltalán miért ismerem? Ismerhettem ezelőtt ezt az érzést? Ez most büntetés? És mit jelent egyáltalán a büntetés? Miért kapom? Kérdem eltem? Rossz ember lennék, már ha ember vagyok egyáltalán? Vagy mi vagyok? Ki vagyok? Ennyi kérdéstől teljesen kivagyok... És senki sincs, aki választ adhatna. Én legalábbis nem látok senkit. Csakis a vérvörös, narancslángnyelvos végeláthatatlan emésztő tűzoszlopokat. Vagy? A tűz is valamiféle entitás lehet? Entitás. Jó szó. Nem tudom, hogy honnan ismerem, de biztos, hogy létező életet jelent. (Ezt már megint honnan tudhatom? Rejtély...) Talán én is az lennék, egy entitás? Valamiféle életforma? Ki tudhatja...

Ahogy ilyen mélyenszántón elmerülve az agyam tekervényeibe okfejtegetek, a szemem sarkából egyre furább lényeket vélek kivenni a tűzfüggönyben. Ahogy jobban szemügyre veszem ezt az árnyjátékot, megáll bennem az ütő. Horrorisztikus figurák lopakodnak a lángnyelvekben felém (de mi a csoda az a horror? Ismerős a szó, társul hozzá egyfajta félelemérzés. Bakker, ezek szerint képesek vagyok félni, nem mintha örülnék neki...) Összeugrott a gyomrom már a gondolatra is. Ez így nem lesz jó... Nagyon nem lesz jó! És a lázálom folytatódik. Egyre durvább figurák sasszéznak hozzám közel. Megnyúlt volt arcuk szemüreg nélkül vigyorog rám, csökevényes karomkezeikkel próbálnak elérni. Már nem csak az égő bőrömtől emészt a forróság. Belülről is éget a félelemundor.

Nem tudom, hol vagyok, nem is akarom. Nem tudom, ki vagyok, de már nem is akarom tudni. Csak azt az egyet tudom, hogy most azonnal fel szeretnék ébredni ebből a rémálomból. Eddig mindig felébredtem. Legalábbis ez rémlik. Most akarok felébredni! Most! Azonnal! Máris. Legyen vége! Ez túl sok... Túlzottan fájdalmas. Túlzóan félelmetes. Megrettent. A pániktól (és valószínű a belső vélt és valós égési sérülésektől) lélegezni is elfelejtek. A szemeim kocányon lógnak... Borzadály...

És akkor megtörtént. A karmok elértek. A fájdalom iszonytató. Leírhatatlan. Elmondhatatlan. Még látom a testrészeim darabjait, ahogy a karmos, túéles túvilági kezek szétszaggatják újra és újra és újra... Égek és látok... Az agyam felfogja, mi történik, és ezerszeresen adja tudtomra a hozzá tartozó fájdalmat. Örökké. Tudom, hogy így lesz örökön-örökké. Csak ez uralja a tudatom, és a mérhetetlen fájdalom. Nem gondoltam volna, hogy létezik ehhez hasonló (bár, őszintén, sok mindent nem gondoltam volna, hogy lehetséges...).

Legalább tudnám, hogy ki vagyok. Vagy, miért vagyok itt. Vagy... Mindegy is...

A fájdalom mindent fölülír végérvényesen. Örökké éget, kínoz, szaggat, tép. Atomokra szed, és újrakezdi a kínasztást. Örökön-örökké, a végtelenségig. Vagy azon is túl... Ki az, aki megmondhatná? Egyáltalán van olyan személy vagy lény, vagy akármi?...

– Ragyogás –

Nyújtózkodom, akár egy cicus, miau... (talán még doromboltam is közben...), csak tudnám mi az a cicus, vagy ki az? Megint full homály. Pedig az agy egy precíz műszer, művészi alkotás, egy csoda. Na, a működése is egy csoda. Én pedig csodák-csodájára sehogy sem értem a sajátom működését. Ez ám a pech. És persze fogalmam sincs róla, hogy honnan ismerek ilyen szavakat (memória hulla, nulla, bárki, kontra én egy-nulla!). Tiszta agymenés. Amúgy, már megint hol a fészkes-fenében vagyok? Teljesen másképp érzem magam, mint eddig bármelyik ébredésemnél. Valami nehéz, bánatos, fájó súlyt érzek a mellkasomban. Érzek. Ez legalább pozitívum. Olyan, mintha rémálomból ébredtem volna, és az álomfátyolon túlról valamik, vagy valakik el akarnának kapni. Kristálytisza ez az érzésem. Zsibbasztó (na, már megint egy fura szó, csak tudnám, honnan szedem elő őket...).

Nyújtózkodnék, de nincs karom, érzem, hogy nincs, pedig a vágy a nyújtózásra erős. Kinyitom a szemeimet, és látok. Kettőből egy! Éljen! Aztán látom, hogy Mindent Látok (de fura...)! Szó szerint – TE JÓ ÉG! Fent vagyok az égen. (Egyáltalán nem vicces, ugye nem vicc? Legyen vicc...)

Ragyogok. Nap vagyok! Izzó és vakító vagyok! Nagy vagyok! (bazinagy, azta...) Nemsemmi érzés ilyen súlyosnak lenni. És persze ilyen nagynak. Na meg csodagyönyörűnek. Gyönyörködöm a tükörképemben, amit visszatükröznek a vizek. Szép vagyok. Igazán szép. És ismét forró, égető. De ez a meleg éltető, érzem. Nem akar elemészteni. Inkább feltölt. eltelít, éltet. Arra sarkall, hogy én is életet adjak. És meleget. És fényt. A pályám örök körforgás. De nem az az unalmas, szendegős, de nem ám. Az én pályám fontos, és örök, és végtelen. Hazaértem, érzem. Megtalált a céloim. Élő élet vagyok. Boldog vagyok. Bár nincs testem, a tudatom boldog. És látok. És amit látok az több, mint szép. Az maga a CSODA.

Föld – ismerős szó. Olyan testközeli. Baráti. Családi. Vágytam rá, hogy lássam teljes egészében. Kedves nekem. Egy csodálatos színes, bohókás labda (mi ez a szó már megint?...), elképesztően gyönyörű. Én is egy ragyogó, szikrázó labda vagyok, életet lehelek belé, elárasztom fénnel, meleggel, simogatással, éltető erővel. És a Föld él, burjánzik, és virágzik. Labda – ez a szó is, de ismerős, csak képtelen vagyok rájönni, hogy honnan.

Érzem, minden fénysugarammal érzem, hogy régről, nagyon-nagyon régről ismerem ezt a szót. Mosolyogni támad kedvem tőle. Szeretet áraszt el, és határtalan békeség. Végtelen nyugalom (kedves emlék lehet vajon?).

Töprengek kicsit.

Sok minden ismerős, mintha jó testvér lenne. Lehet, hogy volt egy testvérem, vagy több? Esetleg sok? Testvér. Test? Vér? De fura szavak. Pedig érdekes módon ismerősök. Csiklandozóak. Motoszkál valami bennem a gondolatokra (olyan jólesően bensőséges érzés, olyan egyedi, különleges, ölelkezős érzés...).

Érzés. Azt hiszem – érzés. Ez lehet az. Érzelem. Mindent felülíró, és mindent átalakító érzelem-katvasz. Megbénít, rabul ejt, kizsigerel, ledarál, átrendezi az életed. De érzelem nélkül meg egy senki vagy. Hulladék. Hullá. Nulla. Jégpiramis. Sárdagonya. Beton. Egy utcakő, bár lehet,

hogy még az utcakőbe is több érzés szorult, mint az olyan élőlénybe, aki érzelemmentes. Ki tudja? Még az is lehet, hogy jobb élni gleccserként vagy villanypóznaként. Ki az, aki erre tudja a választ? Én nem. Én csak azt tudom, hogy a hiányérzet borzalmasan rossz. Hiányzik bárki, akármilyen és akárki. Folyton folyvást és szüntelenül. És ott tátong benned az úr. Végtelenül. És ez egy fájdalmas és kimerítő centrifuga.

Hiányérzet. De, hogy hiányozhat valami, vagy valaki, amiről, és akiről nincs is tudomásom? Vagy van? Ki az, aki ebben segíteni tudna? Persze, hogy nincs válasz. Még jó, hogy nincs. Miért is lenne. Hisz egyedül vagyok a saját fejemben. Csakis önmagammal vitázhatom. Vagy nem? Faramuci agytekervények, mindig megviccelnek. Elidőzőm ezen, morfondírozva kicsit. És hiányzok magamnak. Nem tudom milyen voltam, vagyok vagy lehetnék. Csak a most vagyok. Csak a pillanat. Csakis az adott idő. Egyedül mindig egy olyan önmagammal, aki kevésre emlékszik abból, aki volt, nem tudja éppen ki, és sohasem sejtí kivé, vagy mivé válik.

Sunshine – gyerekek! Kék ég, napfény, „esta la vida”, „dolce vita”, és a többi, és a többi... Erre speciál emlékszem. Nagyon jó volt a tenger langymeleg hullámai között sodródni. Békésen nézni a csodaszép kék eget. Fürdőzni a nap (most akkor a saját?) sugaraiban. Zen hangulatba kerülve vigyorogni a szentjánosbogarakra. És testvéremnek szólítani minden egyes csillagot az égbolton. Megindítóan szép képi emlék. Meg is hatódom rendszeren. Aranyláva könnyeket hullatok. Enyém immár a végtelen. Nem tudom, ki vagyok. Nem is akarom már. Nem tudom, honnan jöttem. Nem is akarom tudni már. Voltam az, aki és az ami. A múlt elmúlt, az már a múlt. Kár bolygatni. Vége. Slussz-passz. (Ez is, de egy vicces szó, mintha csak sakkoznánk, Dáma üti a Királyt, sakk-matt..., cuki, sőt szupercuki, na és a cukiszó is cuki...) Kész, végem. Feladom. Még ilyenkor is lehetetlenül fura szavak érdekes mivoltán agyalok. Fura helyzetben, fura egyben nem fura furának lenni, ugye? Fura az agyam, fura vagyok én is, fura a világ is, fura a mindenség is...

Nehéznek tűnnek. Nehéznek is érzem magam. Súlyosnak. Túl súlyosnak. És elképesztően fáradtnak. Fárasztó ilyen nagynak és súlyosnak lenni. Kimerítő ennyit agyalni hasztalanul, irreleváns dolgokon (már megint egy szupercuki szó...). Unalmas folyton-folyvást magammal vitázni. Fárasztó sokat látni, és végtelenül kimerítő. Fárasztó sokat nézni. Fárasztó körbe-körbe járni végeláthatatlanul, nap-nap után (érted?... , nap-nap..., hi-hi...), bár meg kell hagyni, hogy nemes feladat. Nemesnek is érzem magam. Acélosan nemesnek, vagy inkább aranyosan nemesnek, mindegy is. Részletkérdés. Most inkább csak nézek ki a fejemből, és ámulok nagyokat. Elidőzőm egy kicsit ezt a csodaszép festményt bámulva, ami maga a végtelen világ. Egyszerűen gyönyörű és csodálatosan szép. Megismételhetetlen. Leírhatatlan szavakkal, érzésekkel. Olyan, na meg azt a mindenségit...

Pihenek kicsit...

Szemeimre hajtom a pilláimat...

Pillanatra nem nézek...

Csak kicsit nem nézek...

Már eleget láttam.

kovacsfgabor

Passió XXI.

„I tell you to enjoy life I wish I could but it's too late” Ez volt a *Black Sabbath* és a *Paranoid* című slágerük. Jó reggelt mindenkinek! Április negyedike van. A mai napon felhős, borús időjárás várható... Így indult minden nap. Az éterben P. J., egy kellemesen mély tónusú bariton hangú ipse lökte a sódert, miközben én készülődtem, hogy a rendszer „kifinomult” és „tökéletes” gépezetében újra elfoglaljam a helyem. A tükröben egy megfáradt, megtört ember nézett vissza rám, aki némely részletében hasonlított hozzám, de sápadt bőre, fásult szemei, borostás arca és kopaszodó haja, csak egy halovány mása volt annak, akit egykor Andrei Muranowskinak hívtak. Hol van már az az erőtől duzzadó, álmokkal teli, lázadó fiatal férfi?

Az ember, fiatalon azt hiszi, övé az egész világ, majd egy napon felébred, és azt veszi észre, hogy minden, amit egykor elképzelt, csak egy távoli álom, és az élete semmivel sem különbözik attól, amit reggelente a véécésésében leöblít. Szörnyű dolog megöregedni, de még szörnyűbb elfelejteni, hogy kik is voltunk. Az ember felnő, megkomolyodik, más értékrend szerint él, dolgozik, családot alapít, otthont teremt, majd meghal. Ez az élet.

Amint ezen gondolatok végigfutottak az agyamon fogmosás közben, rájöttem, hogy még nincs késő változtatni ezen a szürke monotonitáson, mit életnek hittem. Még van remény, még nem késő megmenteni a személyiségem egynéhány darabkáját...

* * *

A munkában, csak egy jó dolog van, hogy lefoglalja az embert és eltereli a gondolatait a gondokról. Nekem aztán volt alkalmam gondolkodni eleget.

Gépezésként csak a gépek és a robotok ellenőrzése és karbantartása tartozott a munkaköri feladataim közé, így gyakran volt időm elmélkedni az élet nagy igazságtalanságain.

Figyeltem az embereket a gyárban. Ott volt Flaber, a főnököm. Egy igazi hatalommániás faszkalap, aki azt hitte magáról, hogy mindenkinél jobb, mert ő nem hord egyenruhát és nem gyártósori dolgozó, de lényegében, ugyanolyan irreleváns, jelentéktelen porszem volt a rendszer működési fázisában, akár bárki más, azzal a különbséggel, hogy nem csinált semmit, csak élte a kényelmes kis életét az irodájának nevezett üvegkalitkában. Rühelltem ezt az inkompetens seggfejet. Legszívesebben letöröltem volna azt az önelégült vigyort a nyamvadt, vérszívó pófájáról.

Én mondom, igazságtalan az élet, mert míg ez a bunkó tróger a seggét vakarta, addig Mary, aki három műszakban dolgozott, hogy valahogy eltartsa egy szem fiát, akit egyedül nevelt, belerokkant a munkába. A férje, aki történetesen egy iszákos vadbarom volt, verte őt, így téve pokollá az életét. Vajon a jó élet, jól megfontolt döntések

sorozata, vagy egyszerűen csak szerencse? Nem tudom, de egy biztos: igazságtalan és kíméletlen a gyengékkel szemben.

Minden gyár egyforma, fehér falai közt gépek tömkelege sorakozik, hogy az egyre növekvő fogyasztói társadalom igényeit kielégítse azon emberek munkájával, akik a termelési produktumok statisztikai mutatóinak megfelelően, szintén csak számok.

Szerény személyem a 0247-3182. Hogy a számok pontosan mit is fejeznek ki? Valószínűleg a név túl bonyolult és nehezen beazonosítható, ellenben a számok egyszerűek és összetéveszthetetlenek, és megvan az a tulajdonságuk, hogy személytelen termelőeszközzé, avagy rabszolgává avanzsáljanak bennünket. Persze a dolgozók közt kialakult kapcsolatok révén, egymásnak nemcsak számok vagyunk, hanem emberi lények névvel, arccal, hibákkal, személyes gondokkal, valamint státusszal.

Az egész termelőegység egyfajta belső despotikus hierarchiára épül, és természetesen a dolgozók vannak legalul. Ez arra a húsz percre, míg az ebédszünet tart, ugyan eltűnik, de amint megszólal a szünet végét jelző duda, intuitíven mindenki újra felveszi a neki szánt szerepet.

Ez volt az a hely, ahol az időm legtöbb részét eltöltöttem, az esetek többségében indifferens hangulatban, akár egy gép. A sztoicizmus olyanná változtatott akár a robotok, amiket felügyeltem.

Azonban olykor előfordult, hogy úgy éreztem, hogy elegendem van, besokalltam ettől az agyzsugorító szürkéségtől, és ha még egy perccel tovább kell elviselnem ezt az állapotot, megfulladok.

Aztán, miután a pillanatnyi delírium állapota enyhült vagy megszűnt, rendszerint elkezdtem álmodozni, és terveket szöni arról, hogy felmondok és elmegyek, zenész leszek, vagy író, vagy valami egyéb művészeti ág prominens, meghatározó képviselője, ahol kiélhetem az érzéseimet, és az arcába dörgölhetem a világnak a hibáit...

* * *

Hol vagyok? Mennyi az idő? A víz halkan, ütemesen csöpögve robbantott ki az álmomból. A szemeimet résnyire nyitva éles fény vakított el, majd a fürdőszoba fehér plafonja rajzolódott ki előttem. A falon lévő csempe fehéren csillogott. A vízben arcom és testem körvonalaí lágyan hullámoztak.

A kádban a víz már jéghideg volt. Ujjaim végén a bőr aszottan fehérlett, miközben a kád szélébe kapaszkodva, próbáltam kikászálódni a vízből.

A kádból kilépve leakasztottam egy törölközőt a tartóról, majd szorosán a derekam köré tekertem, aztán megnyitottam a csapot. A csövön át meleg víz csordogált. Két kezemet félgömbé formálva a vízszugár alá tettem, majd

miután markom megtelt, egy gyors mozdulattal arcom locsoltam magam.

A mosdókagylótól felegyenesedve odahajoltam a tükörhöz, majd belemeredtem saját arcom vizsgálatába. Figyeltem, ahogy a szembogaram lassan pulzál a remegő szemhéjam alatt. A fejemben egy lágy dallam zengett, valami XX. századi rock and roll, talán Doors, vagy valami hasonló... Ekkor a hátam mögött, valami megmozdult.

Hirtelen megpördültem, de semmi sem volt ott. A mozdulat közben a kezemmel levertem a fogkrémadagolót. Éreztem, hogy nem vagyok egyedül, valaki figyel engem.

Lehajoltam, majd óvatosan, egy-egy pillantást a hátam mögé vetve, felvettem az adagolót.

Lejött a teteje. Nah, ez is kínai – gondoltam magamban, majd lassan felegyenesedtem és a helyére tettem az adagolót.

Kimentem, hogy körülnézzek a lakásban. Senkit sem találtam. „A legfélelmetesebb ellenségünk... a saját idegrendszerünk.”

Paranoiás lettem – töprengtem, miközben próbáltam a fejemet átréselni egy póló nyakán, majd megint fura érzésem támadt. Biztos, hogy nem vagyok egyedül...

* * *

– Újabb adó bevezetése várható – szolt a híradóban. Hát persze, már több mint ötven éve, hogy összeomlott az Európai Unió, de még mindig ugyanott tartunk. Minden korszaknak megvannak a maga gondjai, de ez már röhej. Alighogy a világ megrázta magát és talpra állt a nagy klímakatasztrófa után, semmivel sem lett könnyebb az élet. A gazdaság fejlődő tendenciát mutat, de az életszínvonal semmivel sem jobb. Az erózió fokozatos nehézségekkel állítja szembe az emberiséget, s az új adó egy újabb elterelés a problémákról. Az emberi agy csak a gazdasági tényezőkre van beprogramozva...

A kormány megszavazta a H adót, azaz az úgynevezett hálózathasználati adót, ami minden olyan tranzakcióra, tevékenységre vonatkozik, ami a hálózati számítógépek szerverein keresztül történik. – Persze ezzel csak az a probléma, hogy minden keresztülfut azokon a szarokon, ha veszek egy csomag rágót, vagy akár a villanyt felkapcsolom, minden a hálózat vezérlésén keresztül történik, amiket eddig is megfizettük a termékekbe és a szolgáltatásokba épített forgalmi adó révén, de valószínűleg az új üzemeltetési költségét, azaz a H adót is beépítik majd a termékek és a szolgáltatások árába, amit majd a fogyasztókra fognak áthárítani. A legnagyobb haszon lefőlözése a tökéletes árrés kikalkulálása.

Íme, a tökéletes államkapitalizmus, amit a tökéletes rendőrállam működtet.

Mivel mindent a központi gépek vezérelnek és felügyelnek, így folyamatosan ellenőrizni és kontrollálni is tudnak mindnyájunkat. Ha valaki esetleg túllépné a személyi porciója limitjét, a rendszer azonnal beavatkozik. Ám ahhoz, hogy működhessen ez az egész folyamat, szükség van egy eszközre, ami mindezt lehetővé teszi. Ez az eszköz: a PDC kártya. Azaz Personal Data Card.

Ez a kis nyomtatott mikro-áramkörös plasztik kártya, az egésznek a kulcsa. Nevetséges belegondolni, de anélkül a chipkártya nélkül nem is léteznék. A PDC kártyát

mindenhová kötelező és egyben ajánlatos is vinni, mivel nélküle akár egy mágneszáras ajtó kinyitása is komoly nehézséget okoz. A kártya, akár egy jeladó, mindenről tájékoztatja a központi szerveret, ami mindent a memóriában raktároz el.

A PDC tartalmazza az egész életemet. A személyes adataimtól kezdve, az iskolai jegyeimen át minden vásárlásomat, a munkámmal kapcsolatos összes információig bezárólag, munkahelyi tevékenység, munkaidő (másodperc pontosságra meghatározva). Ez vagyokén, az interprocessz kommunikációs társadalom rabja. ÉN LENNI 0247-3182.

* * *

A gerincoszlopom csigolyáin a borzongás hideg ujjai úgy járkáltak fel-alá, akár egy zongora billentyűin. A levegő vibrált, majd egy kósza árnyalak suhant el mellettem. Úgy éreztem, mintha a halál jéghideg ujjai érintették volna meg a tarkómat.

Gyöngye voltam és tehetetlen. Hirtelen zsibbadni kezdtem. Olyan volt, mintha millió hangya futkározná fel-alá az izmaimon, s én csak ott álltam és néztem, ahogy az élet elillan, lassan, komótosan, akár tavasszal az olvadó jégcsapok az ereszd oldaláról.

Még egy utolsó hörgés, egy utolsó lélegzetvétel, majd a test kilöki magából az élet utolsó energiáit, és többet nem moccan.

A pupillák kitágultak, azaz a lélek elhagyta a halott porhüvelyt. A sápadt, beesett arc közepén, sötét, élettelen szembogarakként csillognak tovább, hogy szemtanúi legyenek a végső stádiumnak, avagy a hús és szövetek rothadásának.

Mindenhol sötétség.

Akár űrben a fekete lyuk, úgy tátongott lelkemben az üresség. Csak az jutott eszembe, hogy lehet sok mindent mondani, nagy dolgokat alkotni, megváltani a világot, akár egy XXI. századi Jézus Krisztus, de a haláltól való félelmet sohasem győzhetjük le.

Megpróbálhatjuk megérteni az ismeretlent, de a tudatlanságon és az emberi gyengeségen nem tudunk felülkerekedni, s ez bosszantó, rendkívül bosszantó emberi korlátoltság.

A holografikus mikro-komputerek és az orvosi nanotechnológia korában nehezen tudatosul a halandóság fogalma az emberekben. Azt hisszük, örökké élünk, de csak addig, míg a nagy kaszás le nem sújt, persze akkor már késő rimánkodni...

A rendszer akarva, akaratlanul, de mindnyájunkat elpusztít szép lassan.

* * *

Oly csodás mosoly a Földön, mint ami Carolinának van... Oh édes istenem. Fehéren ragyogó fogsorát puha párnácskáként ölelik körül finom metszésű ajkai, miközben pajkos kuncogás lágy tónusa csattan fel, egyenest a szívéből, hogy megragadja elmém összes idegszálát, és a rabszolgájává tegye azt. Ha csak eszembe jut, szívem lelassul, majd tér és idő megszűnik körülöttem létezni, s lassan magam is megszűnök létezni, csak ő marad, akár az ősrobbanás a semmiben, egy éles, ragyogó fény a sötétségben...

A hibajelző lámpa vörösen villogott. A 6010-es gép megint bekrepált.

- 9064-es hiba.
- Kézi vezérlés be!
- Érzékelők, fotocella ki!
- Kérem, adja meg azonosító számát!
- 0247-3182
- Kód elfogadva.
- Hibaanalízis elkezdése!
- 6-os robotkar nem működik.
- Hibakeresés!
- A 14-es szelepet nem lehet nyitni. (Nyomás alacsony.)

Ellenőrizze a bekötőcsövet!

A gép műanyag védőburkolatát felnyitva relék, vezérlőszelepek, és a hozzájuk csatlakozó vezetékek és csövek kusza sokasága tárult a szemem elé. A 14-es szelep bekötőcsövén enyhe sérülést találtam, amiből sípolva szökött a levegő.

A szerszámos kocsiban mindig vannak gyakran cserélendő tartalék alkatrészek, gépelemek. Az alsó fiókban meg is találtam a megfelelő bekötőcsövet.

Jobb kezemben egy 13-as villáskulcsot, a balban az alkatrészt szorongatva nekiálltam a javításnak. Félig a gép belsejébe bújva végeztem a műveletet, ami nem is tartott tovább körülbelül öt percnél. Ez a jó a pneumatikában, viszonylag gyors, egyszerű és tiszta munka a javítása.

A sérült csövet a szerszámos kocsitetejére, a szerszámot, pedig a helyére tettem, majd lefuttattam egy gyors ellenőrzést a gépen.

- Nyomás megfelelő. Hiba elhárítva.
- 272861-es Program kiválasztva.
- Kézi vezérlés ki!
- Ciklus indul!

A gép beindult. A robotkarok villámgyors sebességgel ide-oda cikáztak, míg a munkahengerek és a szelepek sziszegő hangokat hallatva dolgoztak.

Egy utolsó pillantás a gép vezérlőegységének a kivetített hologramjára, majd irány a karbantartói komputer, hogy kitöltsem a karbantartási naplót és lejelentsem a hibás bekötőcsövet.

* * *

- Thiphus, állj meg! Még nincs vége a bulinak. Gyere, igyunk még egy kicsit!

- Milyen nap van ma?
- A mi napunk van. MULATUNK!
- Haza kell mennem.
- Még ne!
- Szerinted az angyalok sírnak?
- Mi van?
- Miért van az, hogy nem érzek semmit, csak ürességet?
- Nem értem, azt hiszem, részeg vagyok.

Az úton hazafelé furcsa érzések kavargtak bennem. Egyedül a nedves utcákon (már három napja esik) sétáltam magányosan.

Arra gondoltam, hogy akiket a barátaimnak hittem, nem értenek sem engem, sem a zenémet. Valójában senki sem ért meg. Senki sem ismer igazából, nem tudják, hogy ki vagyok én. Mindenki csak kihasznál. Egyedül vagyok ebben a reményt vesztett, rezignált világban.

Az út csúszott, vagy én voltam pityókás, nem tudom, de egy iszonyatos fájdalmat éreztem.

Fájt a kezem, fájt a seggem, azt hiszem, elestem és elvesztettem az eszméletem egy kis időre, mert még mindig este volt. A tenyerem csurom víz és mocsok volt. A fejem lüktetett és szédültem, de magamnál voltam. Láttam és hallottam mindent, ami körülöttem történt, csak az izmaid és a végtagjaim nem engedelmeskedtek nekem.

Hányingerem volt. Próbáltam felülkerekedni rajta. Undorodtam magamtól, attól, ahogy a mocsok ellepte a testem és az elmém. Megfogadtam, ha ezt túléltem, soha többé nem iszom, de a görcsök és az ingerek nem múltak el.

- Hé, pajti, van egy cigid? - szólított meg egy sötét alak. Nem láttam pontosan ki volt az.

- Nincs - vágtam rá ösztönszerűen.

- Na, papi!

- NINCSEN, BAZD MEG! - üvöltöttem. Az agyam már nem engedelmeskedett nekem többé. Elvesztettem az önkontrollt.

Továbbmentem, legalábbis azt hiszem, és minden olyan tompa lett körülöttem.

Vajon az angyalok sírnak? Anya miért mész el? Pulzáltak az idegek az agyamban. Előttem egy sötét alak állt, szemei sárgán csillogtak. Közelebb léptem, hogy jobban láthassam.

Az anomália, ami azt a förtelmes arcot jellemezte... Magas homlokán a szürke bőr feszesen a koponyájára simult, kirajzolva az alatta lévő kusza kék erezetet. Arcsontjai rendellenes formákban kitüremkedtek. A testem megrázkódott. Úgy éreztem, hogy ismerem ezt a torz arcot.

- Ki vagy te? - kérdeztem.

- Vajon az angyalok sírnak? - suttogták érdes hangon sápadt, vékonyka ajkai.

Ezután mondott még valamit, de azt már nem értettem.

Thiphus... az angyalok...

* * *

A mai kor legfontosabb energiaforrása a biomassa és a szélenergia mellett a napenergia. Ezzel működött az önvezérlésű elektromos kocsim is, amiből hazafelé menet a várost figyeltem.

Eddig soha nem tűnt fel, hogy mennyire egyformák és egysíkúak a városban az épületek. Mindent napelemek és napkollektorok borítottak. A házak tetejét, a falakat, a járműveket, még a járdák, és az oszlopok egyes részeit is. Olyan volt minden, mintha üvegből lenne és persze ott voltak a szélerőművek. Az úrból nézve olyan lehetett a világ, akár egy hatalmas, törékeny kristálygolyó, ami bár-mikor kis szilánkokra robbanhat szét.

Egyetlen dolog volt, ami felvehette ezekkel a bizarr technológiai megoldásokkal a versenyt, az audiovizuális hirdetések tömkelege.

Az ember mire hazaért, reklámok sokasága zúdult az arcába, s ez folytatódott otthon is. Vedd meg ezt, hihetetlen akció! Használd azt, mert ettől garantáltan izmos leszel és nagyobb lesz a farkad! Az ember tudatába sulykolták ezt a temérdek szemetet. Lehetetlen volt kikerülni őket. A tömegeknek és a tömegkommunikációs eszközöknek mindig is hatalmuk volt, van és lesz is az egyén felett,

s ezt lehetetlen megkerülni. Talán ha az Északi-sarkon él valaki, van rá esélye.

A manipulatív, hipnotikus reklámok tudatosan mossák át az emberek agyát, hogy eltereljék a figyelmüket a rendszer igazi szándékáról, melynek lényege: az egyének és a tömeg feletti korlátlan hatalom, hogy mindenkit ellenőrzés alatt tartsanak és irányítsanak és leplezhessék a bolygó és az emberek folyamatos kizsákmányolását és hanyatlását.

A kormány a leghatékonyabb fegyvert bevetve, azaz a médiát, elérte azt, hogy az emberek elfelejtettek gondolkodni. Elfelejtették az önállóságot. Az egyén megszűnt létezni, csak a közmű van. Ez eddig is így volt, csak a vezetőség változott meg. A társadalmat tudatlanságba taszította az impulzusok sokasága.

A XXI. század végéhez közeledve, az internet, a színes képek és a frappáns szlogenek uralta, opportunisták, hipokrata világban, nincs helye gondolkodó, érző embernek, vagy istennek.

* * *

Ebédszünet közben, a 3D hologramkivetítő épp valamilyen tüntetés képeit mutatta. Az ebédlőben mindenki érdeklődve figyelte az eseményeket.

A mai napon a belvárosban több helyen is tüntettek az úgynevezett H adó bevezetése ellen. – Halk sugdolózás hallatszott. – A demonstráció békésen zajlott, csak a belvárosban közlekedő járműveknek okozott némi nehézséget a tüntető tömeg. Újabb elkeseredett próbálkozás a rendszer megreformálására, de a végét ismerhetjük már... A történelem számos precedenssel szolgált eddig is.

A propaganda figyelemelterelő művelete működött, senki nem figyelte a háttérben zajló eseményekre. A mértéktelen fogyasztás okozta globális ökonómiai és ökológiai problémákra. A társadalom készen áll az öngyilkosságra.

A hír végét követően az ebédidő folytatódott tovább, a szokásos érdektelen témákkal, politikárról, pletykákról, sporteseményekről, valamint az egymás közötti szekálódással.

Én csak ültem csendben és hallgattam a többiek és az elméleteiket, s közben azon töprengtem, hogy próbáljuk megérteni, mi miért történik, majd levonjuk a következtetéseket és kreálunk egy elméletet, ami néha megállja a helyét.

Vannak karizmatikus személyiségek, akik képesek, akár egy pásztor, a többi embert, azaz az úgynevezett nyáját befolyásolni és indirekt módon irányítani. Nekik mindig, mindenre megvan a válaszuk. – Ilyen volt Frank is, a kollégám. – Ezek a karakterek általában kihasználják az emberi bizonytalanságot és tájékozatlanságot. Nem feltétlenül az intellektuális képességeikkel tűnnek ki a tömegből, mind inkább az ideológiai meggyőződésükkel, fanatizmusukkal, vagy a személyiségükből adódó kisugárzással, karizmával, amit a retorika, vagy egyéb más eszköz segítségével a gyenge akaratókba sulykolnak, akár egy XX. századi demagóg diktátor. Az ember mindig a körülmények áldozata.

Mindig voltak, vannak és lesznek ilyen emberek. Ők töltik be a falkavezér szerepét, és mindig voltak, vannak

és lesznek követőik és olyanok, akiknek csak egy alternatíva kell, ahová beállhatnak, ahová tartozhatnak, azok, akiknek fontosabb a megfelelés a közösség felé, ahol nap, mint nap húzzák az élet monoton rabigáját, akár valami lélektelen droid, minthogy önmaguk legyenek, mert az önállóság döntéseket kíván, a döntés pedig felelősséget, ami félelmeket szül.

* * *

Az internet könyvtárban egy tudományos fantasztikus regényt kezdtem el olvasni. Az E-book, egy XX. századi író, Ray Bradbury műve volt. Témáját tekintve egy utópikus világban játszódott, ahol könyveket olvasni, szabad véleményt formálni, gondolkodni, vagy érezni bűn volt. Ha tudta volna Mr. Bradbury, hogy lényegében megírta a konkrét jövőt, mikor ezt a művet papírra vetette...

A könyvek eltűntek, legalábbis nyomtatott formában már évtizedek óta nem lehetett kapni őket, mióta létrejött az X6-os terminál komputer, ahová az összes addig keletkezett dokumentumot, írást és irodalmi művet bedigitalizálták.

A valóságot tekintve nem állt messze az igazságtól a regény, a humánus értékrendet és moralitást figyelembe véve sem, mert a szabad gondolkodás és az emberi értelem valóban elveszett a mindennapok homályában. Az őszinte, intuitív érzelmeket elbódította a média által sugárzott reklámdömping. Már csak kivételes személyek birtokolták ezen különleges képességeket, művészek, némely értelmiségiek és a pszichopaták...

* * *

Egyszerre fantasztikus, de egyben ijesztő is az a most már nyilvánvaló tény, hogy nem vagyunk egyedül a világegyetemben. A Mars után ugyanis bebizonyosodott, hogy van élet a Vénuszon is, miután egy hónappal ezelőtt sikeres vizsgálati és mérési eredményeket küldött a V7 Euromos űrszonda.

A történelmi fontosságú adatok, amiket a speciális felderítőszonda küldött vissza, a bolygón uralkodó szélsőséges környezeti viszonyok ellenére is több organikus életforma létezéséről tett tanúbizonyságot.

Az már a XXI. század elején is bebizonyosodott, hogy az élet a Földön, az űrkozmoszt átszelő meteorit becsapódások eredménye, mely kozmikus tevékenység folytán a meteoritok magukkal hozták vízjég kristályok formájában az élet kialakulásához szükséges, és egyben nélkülözhetetlen alkotóelemeket, az aminosavakat és a vizet.

A Vénusz expedíció eredményeit a napokban hozták napvilágra. A PL2-N01 kutatóközpontban végzett elemzések alapján a vizsgálatok konstatálták, hogy a Vénuszról származó mikroorganizmusok magas hőmérsékleten, spórák segítségével szaporodnak, és bizonyos kémiai elemekkel érintkezve a reakció eredményeképp képesek lehetnek a mutációra és fejlődhetnek, valamint az akklimatizálódás képessége sem kizárható.

Konzekvens tehát, hogy más galaxisokban és csillagrendszerekben is lejátszódhatott a Földéhez hasonló evolúciós folyamat. Az sem kizárható tény, hogy nem az ember az egyetlen értelmes lény, aki az űrben kutat más életformák után.

Innen már csak egy lépés az élet kifürkészhetetlennek hitt titkának a megfejtése. Az élet eredetének mibenléte, talán ezen kutatások függvénye?

Vajon mi lehet a csillagokon túl?

* * *

Carolanna az egyetlen ember, akit igazán szeretek. Ő az egyetlen, aki miatt el tudom viselni ezt a rabszolgaságot, mit életnek neveznek.

Mikor ránézek, boldogságot és nyugalmat érzek. Gyönyörű barna szemei, és élénk szeretetteljes mosolya a lelkem minden egyes darabkáját megmelengeti.

– Andrei, ölelj át! – csengett hangja lágyan fülemben.

Némán engedelmességgel, kezeim lassan végigsimítva teste minden egyes porcikáját és domborulatát, lassan hátára és vállára tapadtak. Mellkasom együtt mozgott övével, miközben karjaim szorosan ölelték testét, akár tintahal csápjai a halzsákmányt a tenger mélyén.

Nem tudom, melyik rosszabb, elengedni akár egy másodpercre is a szerelmet, vagy hagyni elillanni a pillanatot, hogy keserű emlékként éljen tovább szívemben?

Egy ember életében ritkán van arra esély, hogy megtalálja a lelki társát, vagy az igaz szerelmet, aki kiegészíti, gondoskodik róla és segíti abban, hogy ne felejtse el, hogy ki is ő, mi a kötelessége, hová tartozik és azt, hogy miért él.

Az utóbbi idő annyira zavaros volt. Teljesen kimerültem és megcsömöröttem mindentől, de Carolanna segítségével, újra magamra találtam. Hihetetlen, hogy egy kis kedvesség és szeretet mi mindenre képes.

Carolanna rám nézett. Szemei ragyogtak. Kezemmel eltúrtam haját szeméből, majd lágyan végigsimítottam az arcát. Bőre puha és kellemesen simogató volt. Arcán kis gödröcskék formálódtak, miközben mosolygott. Én is mosolyogtam és arra gondoltam, hogy mennyire gyönyörű. Én vagyok a legszerencsésebb – gondoltam magamban. Nem tudom, mivel érdemeltem meg, hogy szeressen, de ezelőtt még soha nem éreztem ilyet. Együtt voltunk, csak egymáséi voltunk, csak mi voltunk. Minden megszűnt létezni körülöttünk.

Ekkor lágyan megcsókoltam. Ajkai puhák és édesek voltak. Nyelve lassan simogatta nyelvemet, miközben én arra gondoltam, hogy mennyire szeretem és reménykedtem, hogy örökké tart majd ez a pillanat, és soha nem ér véget.

* * *

Mily gyenge az akarat és az öntudat, ha kielégítetlen vágyaink gyötrik azokat. A moralitás és az erkölcs minden apró darabkája elveszik az emberből és küzd, akár éhez az éhhalál ellen, hogy csillapítsa, enyhítse azt, akár csak egy rövid időre is. A gépek, tudományok és világnézetek folyamatosan változnak, fejlődnek, de az ősi, primitív ösztönszerűség mindig ott marad az emberi tudat mélyén, s olykor felülkerekedik, hogy megfojtsa az erkölcsöt, hogy egy pillanat erejéig fellélegezhessen és kitombolja magát.

E gyengeségek engem is időnként hatalmukba kerítettek, ebből kifolyólag időnként meglátogattam a „Második otthon” nevezetű nyilvános házat.

Az épületbe érve egy kellemes, de mégis gépies női hang üdvözölt. Az előtérben nem volt semmi különös. Gyengén megvilágított, egyszerű szoba volt, tele fülkékkel.

Az egyik nyitott fülkébe lépve, ugyanaz a női géphang fogadott, mint ami az előtérben, majd automatikusan elindult a számítógép hologram.

A „nőt” rubrika bejelölése után elkezdtem nézegetni a kínálatot. Minden egyes 3D-s kép alatt ott volt a név, kor és a szolgáltatások, amit kínálnak a vendégeknek. Rövid keresgélés után, meg is találtam azt a lányt, akit kerestem, Sophia-t.

Kiválasztottam a programcsomagot, ami többek között orális és anális szexet, szado-mazochot és videofelvételt tartalmazott, majd fizettem a PDC kártyámmal. A hologram eltűnt, majd mögötte kinyílt egy ajtó, amely egy hosszú, ajtókkal teli folyosón át vezetett a testi gyönyörök birodalmába.

Izgultam. Nem tudtam volna megmondani miért, de kellemetlenül éreztem magam. Arra gondoltam, hogy ez erkölcstelen és nem helyes. Szégyelltem magam, majd hirtelen valami bizsergést éreztem a nadrágomban. A kielégülés utáni sóvárgó kéjvágy volt. Forrt a vérem, s ekkor az erkölcs utolsó cseppjét is kiizzadtam az elmemből a pórusaimon át. Hogy mi helyes és mi helytelen, csak a jelen eseményeitől függ.

A végtelen hosszú séta után, megérkeztem. A 013-as szoba előtt álltam. Izgatott voltam. Arra gondoltam, ha belépek, többé nincs visszaút. Nincs borzalmasabb dolog, mint szembesülni a valósággal, hogy kik is vagyunk igazából. Lágyan kopogtam, mint aki abban reménykedik, hogy talán meg sem hallják, de aztán az ajtó kinyílt.

– Szia, Édes! Már vártalak. – A nő nem az a tipikus szépség volt, akit az ember elvenne feleségül, hogy aztán az egész életét leélje vele, de volt benne valami olyan kisu-garzás, amitől a férfiakban fellobbant a vágy.

– Na, mi lesz? – kérdezte az ajtófélfának támaszkodva. – Nem akarsz bejönni?

– A nevem Petrov – persze ez csak álnév.

– Én Sophia vagyok – válaszolta –, akkor bejössz?

Beléptem a szobába. A szobában félhomály volt, de így is ki lehetett venni a spártaiságot benne. Egy ágy és egy hatalmas szekrény volt csak benne. Az ajtó bezárult mögöttem. A nő lágyan hozzám simult, majd kezével végigsimította a testem. Olyan volt akár egy motozás, de élveztem.

– Szóval, akkor mit is szeretnél?

A szívem a torkomban dobogott, de végül kimondtam.

– Azt akarom, hogy szopj le!

Olyan vulgáris és obszcén volt a helyzet, de hát mit is lehet ilyenkor mondani? Amikor az embert a kielégületlenség már kis híján az örületbe kergeti, megszűnik morális lény maradni. Kicsit kellemetlenül éreztem magam, de amint letérdelt elém és elővette a farkam, majd a szájába vette, minden gátlásom elszállt. Áadtam magam az orális szex végtelen extázisának.

Miután végzett, minden görcs feloldódott az izmaimban és a fejemben is. A szívem hevesen vert.

– Azt akarom, hogy kötözz ki és verj meg! – parancsoltam.

Felegyenesedett, megtörölte a száját, majd kiment a szobából. Mikor visszajött, a köntöse helyett, fekete combfixet és fűzőt viselt. Odament a szekrényhez, majd elővett belőle egy korbácsot és egy darab kötelet. Én közben meztelenre vetkőztem.

– Lábhoz, te mocskos dög! – Leborultam a lábaim elé. – Jó kiskutya! – Belemarkolt a hajamba, majd felrántotta a fejem. – Nyald le a cipőmről a szart! – Engedelmeskedtem. Elkezdtem nyalogatni a magassarkúját, ami elöl kivágott volt, majd a lábujjainál folytattam. Ekkor egy nagy csattanást hallottam, majd éles fájdalmat éreztem deréktájom. Az ostor lecsapott.

– Rossz kutya! Rossz kutya! – Az ostor újra lecsapott. A fájdalomtól összerementem, majd felajzott. – Eljött a büntetés ideje.

Sophia kikötözött, majd olyan érzésekben volt részem, amit gyerekkoromban éreztem utoljára. A korbács csattogott, folyt a vér, a húsom égett a fájdalomtól, de én élveztem. Egyedül az erekcióm volt kényelmetlen, mert a hasamon feküdtem.

Mikor Sophia végzett és eloldozott, rávettem magam, akár egy vadállat a prédájára és anélkül magamévá tettem.

* * *

Befejeződött a nyolc éve tartó bányatelep építése a Holdon. A napelem-telepek megépítése után ez a második legnagyobb és legdrágább befektetésű űr-projekt, melybe számos ország, többek között az Egyesült Államok, Japán, Kína, Németország, Nagy-Britannia, Ausztrália, Franciaország, Lengyelország, Oroszország, Kanada és Svájc investált tőkét és humán erőt. A tervek szerint az M-Zero Egyen három hónapon belül elindulhat a holdfelszín alatti fémek és gázok kitermelése, mely folyamat teljes egészében automatizált robotok és robotgépek alkalmazásával fog történni. Valamint, pár éven belül megkezdődhetnek további napelem-, illetve bányatelepek építési munkálatai is.

A spekulációk szerint kettőezer-egyszázhuszra nem kevesebb, mint 70%-os anyagi és energiaügyi fejlődés lesz tapasztalható. Ugyan az eltérő kulturális különbségek miatt világgállam kialakulása nem várható, de a közös gazdasági és technológiai együttműködés szorosabb kapcsolatot, és az emberiség történelme során az eddigieknél is nagyobb globális befektetést eredményezhet. Ennek eredményeképp egyéb országok bekapcsolódása is kilátásban van, többek között Mexikó, Dél-Korea, Norvégia, Svédország, a Benelux államok, Magyarország, Új-Zéland és a Dél-Afrikai Köztársaság csatlakozása várható a jövőben.

A mai napon száz éve, hogy meghalt a gitáros rocklegenda, Jimi Hendrix...

* * *

- Hallottátok a hírt?
- Milyen hírt? – kérdeztem értetlenkedve.
- Átadták Atlantisz.

Csodálkozva néztünk egymásra, majd Pi – az igazi neve Petr volt, de mi csak Pi-nek hívtuk, mert matekból olyan penge volt az agya, akár egy eleven számítógép – elővette a mikrokomputerét és a neten keresni kezdte a hírvideót.

Néhány másodperc alatt meg is találta.

– Ezt nézzétek!

A hologramon egy hatalmas, csillag alakú sziget volt, melyet számtalan felhőkarcoló-szerű üvegtorony, és furábbnál furább geometriájú építmény, erőmű tarkított. Az egész olyan fura és idegenszerű volt, majd hirtelen feltűnt, hogy miért. Nem voltak fák, vagy növények, melyek némi színt és természetességet vittek volna a térbe. Mindent a mesterségesen megmunkált anyag vett körül, csak a tenger volt, ami egy földi építményre emlékeztette az embert.

A film az egész várost körbepásztázta. A képsorokat egy narrátor kommentálta.

Atlantisz. A jövő városa. Ahol a környezetszennyezés teljes mértékben megszűnt. Száz százalékos bioenergia hajtja a város turbináit, generátorait, erőműveit, melyek elektromos áramot, oxigént és tiszta vizet termelnek a lakók számára.

A város száz százalékgig önellátó, s hogy ez mit is jelent pontosan?

Atlantisz városában minden megtalálható, mi a szociális igényeket maximálisan kielégíti: katasztrófavédelmi és karbantartó egységek, iskolák, szórakoztató centrum, integrált tömegközlekedési eszközök, élelmiszergyártó és ellátó egységek, repterek, kikötők, valamint a kórházon kívül minden egyes háztartást egy integrált orvos ellátó egységgel láttak el, a közvetlen elsősegélynyújtás érdekében.

A lakók kényelmét és akadály nélküli életét a legújabb fejlesztésű IC2-es terminál komputer szolgálja, melyet a világ legnagyobb adatbázisával láttak el, az akadálytalan kommunikáció érdekében.

A polisz kapacitása, körülbelül hetvenezer ember befogadására alkalmas.

Továbbá Atlantisz büszkélkedik a világ legkorszerűbb, legfejlettebb kutatóközpontjával és csillagoizsgálójával.

A tudományok és a művészetek mellett az egészséges életmód és a sportok is helyet kapnak a polisz mindennapi életében.

Ekkor a kamera egy hatalmas, ovális, kapszulaalakú építményt pásztázott, melynek felületén úgy csillogott a fény, akár a víz tükrén. Olyan volt, mint egy óriási víz-csepp a tenger közepén.

Negyvenezer férőhely. Kiváló akusztika a megfelelő koncerthangzás és színházi előadás érdekében, valamint átalakítható, cserélhető épületelemek, a megfelelő sportrendezővénnyel érdekében, legyen szó football meccsről, kerékpárversenyről, atlétikáról, vagy bármely más sportágról.

– Nem semmi!

Az Atlantisz Egyetemen a legkiválóbb mérnökök, doktorok, tudósok, elmék várják, hogy pallérozhassák a fiatal nebulók elméjét a legkorszerűbb, legmodernebb berendezések, laborok segítségével.

Atlantisz. A jövő emberének városa.

– Persze mindez egy vagyoniért – vágtam közbe.

– Hát ja – helyeselt Gregory.

– Kinek van erre pénze? – bámult kérdőn Pi.

– Biztosra veheted, nem a magunkfajta csóringereknek építették ezt a szart – válaszolta Greg a maga közönyös modorában.

– Nem is lényeg – válaszoltam.

– Hát, az biztos, hogy hárman sem keresnénk soha annyi kreditet az életben, amiből valaha is vehetnénk ott egy lakást.

– Most gondoljatok bele! Micsoda pénzeket investáltak bele? – morfondírozott tovább Greg.

– Szerintem inkább ne.

– Hogy is szokták mondani? – töprengett Greg. – Az ő szaruk biztos rózsaillatú.

– Jaj már! – förmedtem rájuk. – Hagyjuk már az egészséget a francba!

– Ja.

– Na? Mi legyen?

– Láttátok, azt az új filmet...

Oly sok fájdalom van a világban, s most nem a fizikai erőszakot értem ezalatt, hanem azt, mikor az ember kimegy az utcára, s akármerre néz, mindenhol csak a nyomort, a reménytelenséget látja. A beletörődést, hogy jobb úgy sem lesz soha.

Akkor arra gondolok, hogy miért van ekkora különbség ember és ember között? Miért van az, hogy éhező emberek csontjait marják a nyomor hitvány, kivénhedt fogai, miközben családok hullnak szét, soha el nem múló sebet ejtve gyermekeik lelkén, hogy bizonytalan, elveszett szellemeként kóboroljanak némi szeretet és törődés után sóvárogva egy világban, mi a legkevésbé emberi.

A válasz egyszerű: a hiúság és mértéktelenség korában a hatalom az úr és a hatalom nem tűri a gyengeséget, és bizony az élet labirintusában nagyon könnyen elveszik, aki gyenge, vagy lusta küzdeni, vagy küzdeni akarni. A hatalom kihasználja és eltíporja mindazt a keveset, amitől még ember maradt az ember, az álmokat, a reményeket, az értelmet, hogy van miért élni.

***

Az emlékek olyanok, akár a gyógyszer, segítenek, hogy ember maradjon az ember, de funkcionálhatnak úgy is, akár valami mérreg, mely a személyiséget bomlasztja, majd véglegesen meg is semmisíti azt.

Mindez csak annak függvénye, ki mire akar emlékezni.

Ugyan vannak bizonyos fizikai és kémiai ingerek, impulzusok, mik meghatározhatatlan érzelmeket váltanak ki az emberből, de ezek olyan megfoghatatlanok és érthetetlenek, akár a csillagok az égen, vagy a végtelen fogalmának definíciója.

Milyen lehetett az élet a nagy ökológiai katasztrófa előtt? Milyen lehetett, amikor az emberek az életüket nem kímélve küzdöttek az elveikért? Milyen lehetett igazi csirkét enni, ami nem kapszulaformájú? Milyen lehetett valódi embernek lenni? Milyen lehetett valóban élni?

***

Megöltem őket, mert gyűlöltem őket. Ahogy jártak, ahogy beszéltek, ahogy kinéztek... A mai ember nem más, mint egy elvetemült, rothadó kórság, ami mindent felémészt. A komfortos, automatizált társadalom a halálba

rohan, de túl lusta és pökhendi ahhoz, hogy észrevegye, hogy a feje már a hurokban van. Én vagyok a MEGVÁLTÁS! A MEGVÁLTÁS!

Folytatás a reklám után.

...Ott voltak. Olyanok voltak, akár a hangyák. A távcsövön át figyeltem, ahogy ott nyüzsögnek, vásárolgatnak és nevetgélnek, mintha minden olyan (kibaszott) jó volna, majd lőttem.

Az első golyó pont egy fiút talált fejbe. Az agya kilocscsant. Én voltam Isten haragja, s ekkor újra lőttem. Egy lányt találtam el. Pont a mellkasán, a földre zuhant, majd újra tüzeltem, és újra, és újra. Olyan hirtelen rogytak össze, mintha rongybabák lennének. Az volt ám a „horrorshow”. Nekem elhíhetik.

Éreztem a félelmüket. Sikítotok, fohászkodtok, de most én voltam Isten.

Próbáltak menekülni, de a sorsa elöl senki sem futhat el.

Álltak, és egymást lökdösték és taszigálták, hogy elkerüljék Isten büntetését, de Isten csalhatatlan. A végzet keze elkapta a torkukat.

Ekkor a vezérlővel elindítottam a detonációt, majd hirtelen egy óriási mennydörgő robajt és üvegcsörömpölést hallottam, aztán mindent füst borított.

Csend lett. A testek szanaszét heverték egymáson, vagy egymás mellett, egyben, vagy darabokban, mindegy. Az üzletház egy vértől tocsogó mészárszék volt.

– Mire gondolt ekkor?

– Semmire.

– Nem volt lelkiismeretfurdalása?

– Miért? Én csak parancsot teljesítettem.

– Hogy több tucat embert, hidegvérrel legyilkolt?

– Az nem én voltam. Ők már halottak voltak. Én csak a megváltást hoztam el számukra. Ők csak vártak, vártak és léteztek, de a legkevésbé sem éltek.

– Köszönöm bíró úr! Nincs több kérdésem.

– Megérdemelték. A bűn fattyai vagyunk mindnyájan!

***

A levegő savanyú, s minden egyes lélegzetvételnél kapar a torkom. A testem minden egyes idegszála szét akar robbanni. A beleim görcsösen fortyognak. Izzadok. A körmök a húst marcangolják a tenyeremben. Egyedül vagyok.

Én vagyok a szoba szíve. A falakon sötéten táncoló árnyak. Néma csend, de én hallom, ahogy hozzám beszélnek. Félek, de megpróbálok uralkodni magamon. Talán minden csak a fejemben van, én pedig megőrültem? Vagy ez a pokol? Minden olyan más. Minden változik, semmi sem állandó.

Ahogy lélegzem a világ alakul. Milyen elrettentő a valóság. Olyan, mintha tőlem függne minden. Minden egyes cselekmény, minden egyes materializáció egy hatalmas, kibogozhatatlan rendszer része, aminek én vagyok a működtetője.

Elfáradtam, gyenge vagyok. Ez az individualista központúság felemésztett. Fuldoklom a mentális és a fizikai fájdalomtól. Itt a vég...

A szoba falai tágulnak, akárcsak a világegyetem, míg végül szubatomi részecskékre szét nem esik az egész.

A bőröm kirepedezett, sebeinek pórusaiból gennyes vér csordogál, akár valami galaktikus stigmából. A világ szétfolyik, vagy a szemeim folynak ki... Már semmit sem értek.

„Ez a vég.” – suttogja egy hang, vagy több... Nem tudom, minden olyan elmosódott és tompa. A közegben lágy rezonancia van jelen. A testemben lévő összes idegszál felveszi a rezdüléseit. Egy sikolyt hallok, nem vagyok benne biztos, hogy nem én sikítok – „Ez a vég. Az én egyetlen barátom...”

Ekkor döböntem rá, hogy megszűntem emberi lény lenni. Az érzékelés kapui feltárultak...

Egy amorf, alakatlan lény közeledett felém. Hol emberi, hol valami förtelmes, emberi ésszel és érzékszervekkel fel nem fogható alakot öltve. Éreztem, ahogy engem vizslat, értem sóvárog. Menekülni akartam, de nem tudtam hogy – olyan volt az egész akár egy rémálomban.

Ő csak közeledett. A teste – ha volt neki egyáltalán –, folyamatosan változott, hol megnyúlt akár egy madár-íjesztő árnyéka, hol imbolygott akár a tűz lángja, néhol pedig darabokra szakadt, dacolva a fizika és a metafizika minden egyes törvényével.

Éreztem, minél közelebb jön, annál jobban elhagy az erőm, és a rabjává válok, de végül sohasem ért el. Nem tudom, hogy miért, de vágytam rá, és az, hogy nem érintett meg, iszonyúan fáj. Valami ekkor meghalt bennem.

* * *

Az a baj az emberrel, mire rájön, miben tehetséges, addigra már elvesztegette az élete fénykorát, addigra elveszik a dolgok varázsa. Ezért van szükség a szülőkre, hogy a megfelelő irányba tereljék a fiatalokat, mert gyermekként még álmodunk, s nincs még kellő tapasztalatunk a világról, hogy felfogjuk annak lényegét, s egy navigátorral magunk mellett könnyebb a haladás az élet kacifántos, kereszteződésekké teli sztrádáján.

Magam is oly sok mindenbe vágtam bele életem során. Kerestem, ki vagyok, mit akarok, hová tartok, majd eljött az a bizonyos kor, amikor az ember szembesül korlátaival, és ráébred, nincs választása, megszűnik a védettség, és a helyét a felelősség veszi át. A kor, amikor felnőtt lesz.

A felnőtté válással jár, hogy elveszítjük a képzelőerőnket. Beletörődünk a hétköznapiok nyújtotta szürke realitásba, miközben álmunk elvesznek, feledésbe merülnek. Gyermekként hiszünk a mesékben, a csodákban, az angyalokban, s féljük a sötétséget, vágyunk a szülői gondviselésre, édesanyánk óvó ölelésére, hogy aztán mindezen gyermeki ártatlanságot eldobjuk, akár egy ócska, kinőtt kabátot, felfedve tisztá, mezítelen énünk, hogy a külvilág hitvány, alattomos mocska beszennyezze azt. De a kosz mögött mindig ott lesz a kíváncsi gyermek...

Gyerekként, gyakran álmodoztam arról, hogy zenész vagyok. Néztam a tévében, az interneten a nevesebbnél nevesebb muzsikásokat, és azt képzeltem, hogy én is egy vagyok közülük, majd eljött az idő, mikor a vágyakat tetek követték és megpróbáltam megvalósítani az álmaimat.

Kezdetben, ahogy az lenni szokott, az osztálytársaimmal alapítottam egy zenekart. Eldöntöttük, ki min játszik. Én lettem a gitáros. Hosszas, szigorú spórolás után meg is

vettem az első gitáromat. Szorgosan tanultam és gyakoroltam. Igyekeztem minél több dolgot elsajátítani, ami fokozatosan, lépésről lépésre sikerült is, nem kis örömet hozva a szívembe.

A korlátok szülte lehetőségek közepette megpróbáltam a maximumot kihozni az adott helyzetből. Úgy éreztem, az elszántságom, az akaratom, és a tehetségem ellensúlyozza az anyagi határokat, de be kellett látnom, tévedtem.

Álmokat hajszoltam, mivel úgy véltem, a valóság rettenően unalmas. Azt hittem, hogy különleges vagyok, egy hős, aki az érzékelés világában képes valóvá váltani az álmokat és a varázslatokat. Aztán az önmegvalósítás újabb lépcsőjeként, megírtam az első dalomat, majd a következőt és aztán azt vettem észre, hogy a sokadiknál tartok.

Eljött a bizonyítás ideje, de a siker elmaradt. Nincs kellemetlenebb és rombolóbb érzés, mint mikor az ember szembesül a kellemetlen tényekkel.

Úgy éreztem, egy világ omlik össze bennem, engem pedig maga alá temet és belepusztulok. Nem értettek meg, én pedig belefáradtam az egészbe. Ráébredtem, hogy nem vagyok hős. Egy senki vagyok.

Az önpusztítás útjára léptem, és amit addig alkottam, semmivé lett. Döntenem kellett. Az álmaimat választom, vagy az egzisztenciát.

Az élet, kompromisszumok és beletörődések sokasága, de mindig van választás, csak fel kell ismerni a helyzetet és élni a lehetőségekkel. A lényeg a küzdelem. A küzdelem az életben maradásért, a vágyainkért, amiket én feladtam. Renegáttá váltam, és hagytam, hogy elnyeljen a világ és az önmagam iránt érzett gyűlölet.

Az önsajnálát és a düh keltette érzések és cselekedetek, rebellissé és pesszimistává tetek, de aztán megismertem azt az embert, akivel megegyeztek az elképzeléseink, aki ugyanazt akarta, amit én, aki partneremmé vált az életnek nevezett játékban. Egy csodálatos lányt, kinek szépségének valóságát és lényegét oly nehéz vagy inkább lehetetlen visszaadni, hogy meg sem kíséreltem azt. Számomra ő volt a fény a sötétben, az iránytű a semmi közepén, ő volt az értelem.

Ahhoz, hogy idáig eljussak, és megérthessem, élhessem az életet, le kellett rombolnom mindent magam körül és önmagamban, majd újjá kellett építenem, átértékelve minden egyes pillanatot, lépést és tettet.

Az élet olyan, akár egy társasjáték, olykor egy lépés előre, kettő hátra, de a célba vezető út mindig rettentően izgalmas, és mi, ha nem az izgalom az élvezet az egészben.

A játék végéhez közeledve olybá tűnik, hogy az egész csak egy álom. Furcsa, eseménydús és gyors, akár a puszkagolyó, mely a tudatunk felé robot, hogy apró darabokra robbantsa szét azt.

A világ mindaz, amit felfedezünk, megértünk és befogadunk. A világ mindaz, ami bennünk van, szerelem, szenvedély, gyönyör, fájdalom és kárhozat...

Itt a játék vége. Eljött az idő, hogy egy új játékot kezdjek, és egy másik világba lépjek.

* * *

A szoba üres volt. Sehol egy kép, vagy egy ablak, de még ajtó sem, legalábbis szabad szemmel érzékelhető, csak az üresség. Minden fehér, akár egy vászon, mely arra vár, hogy megtöltsék étellel.

Különös érzés kerített hatalmába. Ekkor az jutott eszembe, hogy mennyire gyűlölöm a korlátokat. Minden olyan unalmas. Ez lenne a halál? De tudtam, hogy nem az.

Egy furcsa hangot hallottam. A gyomromból jött. Székelnem kell.

A falakat körbe-, körbejártam, miközben kezeimmel végigsimítva azokat kutattam. Egy rejtett kilincs, vagy egy nehezen észrevehető vajat, vagy bármi más után, ami ezt a monotonitást, ezt a tökéletesen szabályos és makulátlan szobát az emberi elme számára felfoghatóvá teszi. Valamit. Egy kapaszkodót az ép elmém megtartására.

Ösztönszerű pánik kezdett eluralkodni rajtam, mikor a sokadik próbálkozás után sem találtam semmit.

– Mi a FASZ VAN MÁ! – ordítottam, majd beleöklöztem a falba.

A tompa puffanást, éles fájdalom követte.

– A kurva életbe! – Ez így nem lesz jó. Ez a hely nemcsak a testnek, de az elmének is börtön.

Próbáltam megnyugodni és összpontosítani.

„Csak a fegyelmezett elme láthatja a valóságot”

Törökülésben leültem a padlóra, államot ujjaimon, könyökeimet térdeimen megtámasztva. Transzcendens állapotban figyeltem minden egyes zörejt, zajt, vagy fényváltozást. Együtt lélegeztem a szobával. Tökéletes szimbiózis ember és környezete között, de semmi nem történt. Ugyanolyan volt minden. Állandó hőmérséklet, néma csend, ugyanaz a vakító fehérség.

Fogalmam sincs, mennyi ideje ültem már eközött a négy fal között, öt perc vagy öt óra, de ha éveket is ültem volna itt, akkor is minden ugyanolyan végeláthatatlanul unalmas lett volna.

A fülemben nyomást éreztem, mintha egy buborék tágulna és próbálna szétrobbanni. A fejem elnehezedett...

– Halló? Halló!

– Mi a... Ki az?

– Nem fontos. A lényeg a tudat pontos kontrollálása. Nem bukhat el. Az élete függ tőle.

– Ki beszél?

– Képes lennél meghalni az elveidért? – Szünet. – Vigyázz mit válaszolsz, mert figyelnek téged!

– Nem tudom. Hol vagyok?

– El akarnak pusztítani. A szemükben, te csak egy társadalmat bomlasztó kór vagy, amit ki kell metszeni és meg kell semmisíteni.

– Miről beszél?

– Az emberi lélek egy labirintus, szenvedéllyel, vágyakkal, emlékekkel.

– Ezt most nem igazán értem.

– Képes lennél meghalni az elveidért, azért, hogy ember maradj, hogy önmagad maradj?

– Ez mit jelent?

– Ne hagyd, hogy elpusztítsanak!

A gyomrom görcsölni kezdett.

Összekuporodtam a földön, akár egy labda.

Nincs mit tenni, könnyítenem kell magamon. A görcsös

fájdalomtól úgy tekeregetek a beleim, akár egy villán a spagetti.

Nem bírom tovább!

Letoltam a nadrágom és...

Egy perc múlva ott guggoltam a saját, bűzlő, gőzölgő szarom felett.

Megkönnyebbülés futott végig rajtam, mikor lenéztem a barna kupacra, aztán ezt az érzést, szégyenérzet váltotta fel.

Olyan mocskos vagyok.

A kényszer nagy úr – mondogattam magamban.

Olyan mocskos vagyok.

Miféle világ az, ahol a test természetes biológiai megnyilvánulásai szégyenletes dolgok? Avagy szégyen embe-
rinek lenni?

– Szomjas vagyok. Hallasz engem? Tudom, hogy hallok.

Az agyam felfogja a helyzetet, de a félelem és a magányosság felülkerekedik a józanságomon.

Nem tudom, mit tegyek. Az ösztönöket nehéz irányítani, mint mikor olyan dolgot mondunk ki, amit már abban a pillanatban megbántuk, mielőtt kimondtuk volna.

– Tudom, hogy hallasz. – Az ujjaim hangosan ropogtak. A homlokomon és a tarkómon izzadság folyt. – Mit akarsz tőlem? – Csend. – A kurva anyád. MUTASD MAGAD!

Taccs.

A meleg ürülék, barna foltot hagyva a fehér falról a földre pottyant.

Innen már nincs visszaút.

A kezem csurom ürülék volt. A falat pedig egy emberi alak, akinek a végtagjai spirálisan önmaga körül tekeregetek, tarkította.

Azt nem tudom, hogy mikor, vagy, hogy miért rajzoltam ezt a figurát, de számomra az élet szimbóluma volt. Egy kicsiny emberség a magány és a semmi közepén. Ki gondolta volna, hogy a szar a falon a lélek utolsó mentevára? De az is lehet, hogy megőrültem és elment a maradék eszem.

Ekkor egy hang szólalt meg:

– Gregory! Figyeljen ide! Emlékezzen! Emlékezzen, Gregory!

– Micsoda?

– Emlékezzen! Használja a vizuális memóriáját!

– Oh, édes istenem!

– Itt nincs Isten. – Csend. – Emlékezzen!

– Ki vagy te?

– Az most nem lényeg. Emlékezzen!

– Mire?

– Egy képre, egy érzésre, önmagára. Mit lát?

– Nem tudom... Nem értek semmit.

– Emlékezzen!

– Nem tudok.

– Mi az utolsó emléke? Emlékezzen!

– Azt hiszem... látok valamit.

– Tovább!

– Egy nő. Látok egy nőt.

– Tovább!

– A neve... A neve... A neve Carolanna.

– Ismeri?

– Nem tudom.

– Tovább!
 – Embereket látok. Olyan... Olyan reménytelenek és szomorúak. Látok egy férfit. Fegyvere van.
 – Tovább! Tovább!
 – Halottak. Mind meghaltak.
 – Tovább!
 – Nem tudom... Minden olyan kusza és zavaros. Sötétség.
 – Gregory! GREGORY!
 – Micsoda? Ki az a Gregory?
 – Az ön neve.
 – Mi van?
 – Ezek az emberek nem léteznek, úgy ahogy maga sem.
 – Micsoda? Ezt nem értem.
 – Az ön igazi neve Wresczak.
 – Mi?
 – Gregory Wresczak.
 – Hazugság!
 – Emlékezzen!
 – Csak álmodom. Ez csak egy rossz álom.
 – A neve Gregory Wresczak. Született 2038. február 16-án.
 – Hazugság. Hazugság. HAZUGSÁG!
 – Anyja neve Miriam Wresczak. Apja neve Flaber Wresczak.
 – Nem. Ez nem igaz.
 – A 49-es Nagy Klíma Katasztrófában vesztette el őket.
 – Ez az egész csak a fejemben van.
 – Maga nem létezik. Legalábbis nem úgy, ahogy azt gondolja.
 A szemhéjam alatt a bal szemem rángani kezdett. Ekkor minden eszembe jutott. Akár egy őrült reveláció. A szüleim, az iskola, a munkám, a családások, a fájdalom, az unalom, a magányosság, a valódi életem.
 Az egész olyan volt, mintha egy másik ember emlékei lennének, aki én vagyok, de mégsem én vagyok.
 – Már régóta figyeljük magát.
 – Hol vagyok?
 – A Krakkói Rehabilitációs és Elmeegógyintézetben. Ez egy amolyan klinika a mentálisan zavarodott emberek számára, ami egyben kutatóközpont is. Az ország legkiválóbb orvosai dolgoznak az intézményben. Én Dr. Larnov vagyok, az ön kirendelt orvosa. – Csend. – Tud valamit a Krakkói plázarobbantásról?
 – Valamit láttam róla a neten, de...
 – Mondd magának valamit az a név, hogy Beliál?
 – Igen. Már hallottam ezt a nevet, de nem tudom, hogy hol.
 – Gondolkodjon!
 – Nem, tudom. Nem emlékszem.
 – Tudja, mi az a disszociatív önazonosság-zavar?
 – Nem.
 – Nos, ez egy mentális rendellenesség, amit többszörös személyiség-zavarnak is neveznek. A betegben több személyiség létezik egyszerre. Olykor tudnak is egymás létezéséről, sőt vannak, akik kontrollálni is képesek ezeket az identitásokat.
 – Értem.
 – Úgy látszik, önnél is ez a diagnózis.
 – Micsoda?

– Önnek több személyisége van.
 – Ezt nem értem. Hogy lehet ez?
 – Pontosan mi sem tudjuk, hogy az agya miképpen szelektál a személyiségek közt, vagy, hogy miért nem képes emlékezni bizonyos személyiségekre, miért nyomja el őket. Ez általában már a korai gyermekkorban kialakul az egyénben a személyiségfejlődése során. Kiváltó ok lehet valamilyen gyermekkori trauma, rossz emlék, vagy a stressz is, de gyógyszerek és rendszeres pszichoterápia segítségével, gyógyítható. Azonban... – a doktor itt megköszönte a torkát – némely esetekben, gyógyíthatatlan.
 „A valóság az emberi agyban létezik, és sehol másutt.”
 – Az életem egy illúzió? Valójában, nem is létezem.
 – Sajnos nem ez a legnagyobb baj. Az ön egyik ilyen személyisége, akit Beliálnak hívnak, embereket ölt. – Szünet. – Maga, illetve a maga elméjének egyik személyisége a plázarobbantó.
 – Ez lehetetlen.
 – Sajnos igaz. Ezért van most itt. Ez a Boelle terem, ahol a mentálisan zavarodott elmék megfigyelése zajlik. A kórképe szerint legalább még három személyisége van. Úgy vélem, hogy részben valamelyikükkel kapcsolatot is fenntart, és tudatában van a létezésüknek, de úgy látszik a gyilkos személyiség, nincs közöttük.
 A szívem a torkomban dobogott. Nem tudtam, mit mondjak. Bing-bang zúgta egy távoli harang.
 Hátramentem a sarokba...
 – Gregory!
 Lefeküdtem a padlóra...
 – Gre...
 Becsuktam a szemem és mindent kitöröltem az elmém-ből.

* * *

Név: Gregory Wresczak.
 Személyi azonosító szám: 0247-3182
 Született: 2038. február 16.

Neme: Férfi

Epikrízis: disszociatív önazonosság-zavar, mániás depresszió. Katatón állapotra és erőszakra való hajlam. Társadalmi beilleszkedésre alkalmatlan.

Utasítások: Folyamatos megfigyelés. Gyógyszeres pszichoterápia, 2x40 mg Ziprazidon.

* * *

– „Na? Mi legyen?” – kérdezte a torz arcú férfi.
 – Ki maga?
 – Nem az a kérdés, hogy én ki vagyok, hanem az, hogy te ki lehetnél.
 – Ezt nem értem.
 – Emlékezz arra az unalmas vegetálásra, amit te életnek nevezted! Emlékezz, hogy mennyire egyedül voltál!
 – Mit akarsz tőlem?
 – Az tőled függ. Te mit szeretnél?
 Nem tudtam, hogy mit feleljek.
 – „Na? Mi legyen?”
 – Ki vagy te valójában?
 – Hát nem ismeresz meg? – Hirtelen gúnyos kacaj harsant torkából. – Tudod te azt nagyon jól.

Ekkor lehajtotta a fejét, aztán kezeit lassan az arcához emelte, majd ujjait mélyen a bőr alatt lévő húsba mélyesztette, s komótos, de mégis könnyed, határozott mozdulatokkal letépte azt.

Rosszul lettem, de a kíváncsiságom erősebb volt, s leküzdöttem az ingereket.

A folyamat során a fájdalom legkisebb jelét sem mutatva. Miután végzett, lassan felemelte a fejét és rám nézett.

– Ez nem lehet igaz – mondtam, de valójában tudtam, hogy mit fogok látni. Saját magamat láttam. Ő én voltam és én ő voltam.

– Most miért játszod meg az ostobát?

– Nem. Én nem...

– Mindvégig tudtad.

Még mindig nem akartam hinni sem a szememnek, sem az elmémnek.

– Mi egyek vagyunk Gregory. Te vagy a test, én pedig a lélek. Én vagyok a valódi lényed.

– Én... én már emlékszem. – Itt volt a neve a nyelvemen, majd nehezen, de végül kimondtam. – Beliál.

Amint kimondtam, a fejem majd szétrobbant ezer meg ezer aprócska darabkára. Tudtam, hogy ez nem a valóság.

Ő nem létezik, csak a fejemben. Élősködik, akár egy parazita, de tudtam, hogy ahogy ő sem élhet nélkülem, én sem élhetek nélküle, mert mi egyek vagyunk. Elválaszthatatlanok egymástól.

A sötétből két másik alak lépett elő. Arcuk nem volt, csak amolyan körvonalak és vonások, amik emberi arcot sejtettek, akár az eleven próbababák.

Mindnyájukat ismertem. A tudatom különböző megnyilvánulásai voltak.

„Na? Mi legyen?”

Ők csak a fejemben léteznek.

– Mi mind te vagyunk.

– Nincs szükségem többé rátok.

– Nem létezhetsz, ha mi nem akarjuk.

– Én uralom a testem, és én uralom az elmém. Én. Én! Csakis egyedül ÉN!

Hirtelen furcsa érzésem támadt. Lebegtem, s körülöttem minden sötét és simogató volt. Aztán bongó harangok kakofóniája kezdett ringatni ide-oda, akár az őszi szél a már lehullott, vörössárga faleveleket. Jobbra-balra, jobbra-balra.

Majd minden újra csendes lett.

Magyarország, 1962 – Egy alföldi kisvárosban megjelenik egy belügyminisztériumi nyomozó. Vajon mi keresni valója lehet ennek a kollégái szerint is kissé különc figurának a szentesi éjszakában?

Túri András Csaba rendkívül plasztikus, intenzív, látomás-szerű képekkel és leírásokkal örvendezteti meg az olvasót a távoli múlttól és a jövőről is. Ügyesen, értő módon helyezi a misztikumot a realitásba. Ezáltal válik szürreálisá ez a mágikus-realista alkotás.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

Krómer Ágnes

A farkas és a lány

Kitti már olyan régen élt az erdőben, hogy elfelejtette az időt érzékelni, és az érzésekkel is gondban volt. Csak az ösztön élt benne. Életben maradni.

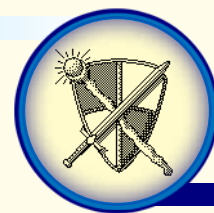
A jövőkép nélküli jelenben élni, és nem hátranézegetni, régen mi volt, és mi lesz vele, de ez a veszély nem fenyegette, mert nem volt emlékképe. Csak a rideg erdőben érezte jól magát, a farkasok között. Az érzés fogalma nem jelentett mást, csak éhes vagyok, melegem van, vagy pedig fázok.

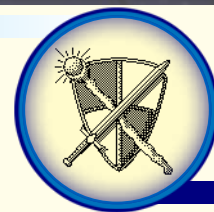
Szergej, a farkas nőnemű volt. A jövőkép nélküli jelenben élni, és nem hátranézegetni, de nem zavarta a megnevezés, tudott annyi gyengédséget és szeretetet adni a kis szerencsétlennek, amit úgy gondolt, egy emberszabású gyerek igényel. Bár néha kicsúszott a száján, aki nem kemény, az megdöglök, de mindig meg is bánta.

Csak éltek bele a nagyvilágba. A jövőkép nélküli jelenben élni, és nem hátranézegetni, tudta jól, hogy az ő kicsikéje a modern társadalomba nem tud beilleszkedni. Nem tudta elképzelni, hogy megtörjék, bárki is bántsa az övét a tanult barbár szokásai miatt. A csak a mának élek trend szerint éltek. Távol a világ zajától, bár néha láttak valami autónak nevezett izét.

Kitti az emberszabásúakat valami különösen kegyetlen fajnak tartotta. A jövőkép nélküli jelenben élni, és nem hátranézegetni, Szergej tudta, ez a világ talán nem egy gyereknek való, de mégis együtt egyedül maradtak, mint ember és farkas, a nem létezők az emberi rendszer és technika világában.

Amit nem látunk, nem fáj, és a jövőkép nélküli jelenben élni, és nem hátranézegetni, ha nem értjük meg sohasem, akkor pláne.

bombahoppa

Minden most kezdődik el

Apámtól mindig azt hallgatom, hogy csak akkor leszek igazi férfi, ha már én is megfogtam a saját sárkányomat. Egyedül, segítség nélkül. Erről jobbra kapatosan beszél, általában a kuplerájából hazafelé, de tudom, hogy ilyenkor teljesen őszinte, és olyan dolgokat is elmond, amiket egyébként büszkeségből sosem hallanék tőle. Ennek ellenére nem hihetek el neki se mindent, hiszen a mi házisárkányunk girhes is, öreg is, ráadásul szinte egyfolytában alszik. Biztos tudóbajos, mert sípolva veszi a levegőt, és tüzet okádva még egy süldő patkányt sem tud élve megsütni. Az etetése az én feladatomban, minden péntek éjszaka irány a külvárosi csatorna, hogy begyűjtsem a jövő heti patkányadagot. Miután hazaviszem a zsákmányt, nem rakhatom be a jégverembe, mert előtte érlelnem kell az alagsorban. Annyira feleslegesnek érzem, hogy patkányvadászatra kell pazarolnom a péntek estémet, hiszen a mi sárkányunk leginkább a konzervet szereti, az élő eleséget nem éri utol, a száraz kajára meg rá se néz. Sokat köhög, kormot köp, de nem jut elegendő szikrához, minden etetésnél csak magában füstölög, hogy döglött patkányt nem égetünk, kár a tűzéért. És az a szag odabent! Rettenetes bűz terjeng az érett tetemek miatt a keleti szárnyban, ahol többnapos „pihentetés” után mindig nyersen eszi a már nem friss, de cserébe porhanyós patkányokat. A régi családi fotográfiákat nézegetve egy igazi éhenkórász menhelyszökevényt látok, aki úgy csapódhatott fater mellé. Csak fekete-fehér képeink vannak róla az albumban, amiken olyan, mint a rút kiskacsa, számomra hihetetlen, hogy be kellett volna fogni, még a menhelyre sem vitték volna be két hét karantén nélkül. Biztos ő választotta az apámat, és nem az apám őt. Örülhetett, hogy talált végre magának valakit. Valami varázslat is lehetett a dologban, mert apám semmilyen hibát nem lát benne. Szerinte ő fogta magának. Hiszi a piszi. Viszont büszkék egymásra, ez tény.

Koraeste a bulinegyed még csak ébrednek, és kifele a kupiból az öreg megint belekezd a szokásos hétvégi lelkifröccsbe, hogy az igazi sárkányt nem lehet megvenni, azt bizony mindenki magának kell, fogja. Ilyenkor végre férfinak érzem magam, erre ezzel csesztet. Tizenhárom éves voltam, amikor a keresztapám először elvitt a bordélyba. Nálunk a családban az első, ünnepi alkalom mindig a keresztszülő feladata. Aztán jött a vacsora a teljes rokonsággal. Mindenki eljött, nagy volt a dínomdánom, én voltam a középpontban. Egy napig tartott a csoda, másnap büszkén meséltem a haveroknak a kalandjaimat, ők meg irigyen hallgattak. Kicsit kiszíneztem, naná. Azóta minden szombat délután elmegyünk faterral a nyilvánosba, ahogy mások cirkuszba járnak. Törzsvendégek vagyunk, mindenki ismer minket, mégis unalmas, ahogy

ugyanazokat a köröket tesszük újra meg újra. Lelkem mélyén igazából másra vágyom, valami valódi kalandra, érzem, hogy nem csak ennyi az élet, ettől még nem vagyok igazi felnőtt. Odafele menet általában némán ülünk a kocsin és iszunk, de kifele menet mindig megered apám nyelve. A sárkánytartás a téma, mi más, egy igazi közhelyparádé, mégis valami megmarad bennem belőle, hétről-hétre egyre jobban ismerem a sárkánylelket. A sárkány egy életre szól, jól csak a szívével lát az ember, örökre felelős leszek a sárkányoméért, amit én szelídíték meg. Blabla, blabla, blabla.

Sokáig nem fogtam fel, hogy miről beszél, de aztán egyszer egy csinos, de unalmas sárkány mellett eszmélve rájöttem, hogy nem a mennyiségben, hanem a minőségben kell keresnem az örömet. És nem akartam ezen az örömen többé senkivel sem osztozni, hanem végre saját sárkányt akartam. Elméletben mindent, tényleg mindent tudtam már a sárkányvadászatról, a befogott sárkány megszelídítésének összes trükkjét ismertem, ezért a tizenegyedik születésnapomat követően megváltásként fogadtam, hogy apám az egyik szombaton a bordélyból kilépve más hangon szól hozzám. Belekezdett, hogy ideje hagynom a francba ezt az olcsó helyet, fogjak inkább magamnak egy saját sárkányt. Hamarosan itt a Húsvét, folytatta, ilyenkor a legveszélytelenebb a vadászat, a háromhetes sárkányfiókák már ki-kiszöknek szülői felügyelet nélkül, de még igen tapasztalatlanok, ilyenkor viszonylag könnyű csapdát állítani nekik. A jövő keddi napéjegylenlőségkor már szinte teljesen elfogy a hold, jó sötét lesz éjszaka, minden ideális a csali begyűjtéséhez. Ezzel zárva a mondandóját kérdően nézett rám. Higgadtan akartam válaszolni, de csak bólintani tudtam, mert hirtelen nem jött ki hang a torkomon. Fejben számolgattam, már csak három nap, aztán még három és fél hét... Kicsit inamba szállt a bátorság, bevallom, hiszen ez más lesz, mint az eddigi, tét nélküli biztonságos szórakozás a bordélyban, ami bár órákon keresztül le tud kötni, hamis élménypótlékot nyújt csupán. Itt és most csak egy lehetőségem lesz, nem tehetek még egy kört, nem választhatok többször is, ha éppen elunom magam.

Mindenki tudja, hogy a sárkányfiókák nagyon óvatosak, és ha idegen szagot éreznek, akkor messzire elkerülnek a csapdát. Szerintem meg csak nagyon félénkek, de kíváncsiak a szüleik nélküli világra, és nem akarnak úgy jární, mint a testvéreik. A csali sárkánytojáshéj, ehhez még nincs szükségünk mágiára. A sárkányok tojással szaporodnak, és a kikelő fióka kannibalizmussal biztosítja magának az egyetlen biztos helyet a fészekben. Csak egy maradhat! Ez a garancia arra, hogy a szülei fel tudják nevelni a csilláptíthatatlan étvágyú fiókat. Az aequinoctiumot, vagyis a

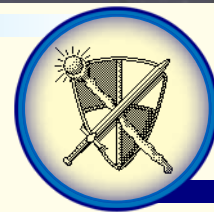
tavaszi napéjgyenlőséget követő éjszaka az „elsősülött” fióka a szegény testvéreit még a kikelés előtt kirágja a tojásból, majd a héjat meg kilöki a fészekből. Na egy ilyen frissen hullott tojánhéj kupacot kell beszerezni a sziklaszirt alól, de ez egyáltalán nem veszélytelen. Amíg az anyasárkány a magasban körözve a légteret ellenőrzi, addig az apasárkány vadászik. Mindenre. A kősziklánál, a sárkányfészek alatt, egy kiszögellés árnyékában kell csendesen megbújni, és várni, hogy kikeljen az első kis sárkány, és nekilásson az étkezésnek. Nem kell sokat várni, csillapíthatatlan étvágya miatt éjfél után idegesen repeszi meg a testvérei tojásait. Módszeresen felfalja mindegyiket, miközben a magasból hullanak ránk a tojáshejszilánkok. Évszázadonként egyszer sikerül valakinek ilyenkor az egyik testvérét begyűjteni, mert még élve kipottyant a fészekből pont az orrunk elé. Ritkán éli túl a zuhanást és még ritkább, hogy nem szenved maradandó károsodást, de ha megúsza és van nálunk élő bébipatkány (legyen, legalább négy-öt példány!), akkor csak be kell fogni, megetetni és hazavinni. Ilyen szerencséje csak a kiválasztottaknak van évezredenként egyszer. Nekünk valószínűleg a lehullott nedves és véres tojáshejszilánkokból kell minél többet begyűjtenünk, de ha nagy szerencsénk van, egy-két húscsapat is lehullik. Ha ilyenkor észrevesz minket bármelyik sárkányszülő, véget ér a kalandunk. Próbálkozhatunk persze a következő életünkben, de az csak a kapaszkodósáv, az már sosem lesz olyan diadalmenet, mint ahogy kiskamaszként elképzeltük. A tojáshejszilánkokat nagyon figyelmesen mindet össze kell szedni, mert ha megtalálja az anyasárkány a maradékot, akkor ott megéri a mi szagunkat is, és addig követi a nyomunkat, amíg el nem kap minket. Game over, kettős verzió. Tehát ha megvannak a tojáshejszilánkok, akkor le kell lépni minél hamarabb a szajréval. A zsákmányt az előkészített, légmentesen zárható, patkányfészek-alommal töltött nejlonzsákba tesszük, így nem törik össze, nem veszi át a szagunkat, és ezzel ráadásul megóvjuk a kiszáradástól is. A pakkot bedobjuk egy Dragonfrost hűtőtárolóba, így frissen tartjuk hazáig. Otthon az egész mehet a verembe, ez lesz bő három hét múlva a csali, mert a sárkányok sosem felejtik el a testvértojás ízét és illatát, és nem is tudnak neki ellenállni.

A befogáshoz kell egy búvókör (ezt a családi pentagram sarkaira illesztjük rá), lehetőleg teljesen átlátszó legyen. Fontos, hogy fekete turmalint szórjunk szerteszét, az elnyomja a szagunkat, a csaliét meg kiemeli, így a kissárkány nem tud majd ellenállni a kísértésnek. A búvókört egy lapos, sima kőzettelapzaton kell elhelyezni, így nem tudja magát a sárkányunk kiásni a csapdából. Az „éppen, hogy beférjen rajta” méretű nyílás peremét álcázásul egy nemrég elhullott kerub üszkös szárapocscsontjával kell megtámasztani, belül el kell helyezni a táborút hamujában felmelegített és vonzó záptojászagot árasztó testvértojás héját és az esetleges sárkányhúscsapatokat, utána egy búvóhely mögül a csontra kötött angyalhaj végével a kezünkben várhatjuk a sárkány felbukkanását. Kényelmesen helyezkedjünk el, ha mozgolódunk, könnyen elijeszthetjük. Óvatos lesz, minden kis zajra elmene-kül, egy pissenést se hallathatunk.

Üldögélek a sötétben, az árnyak játszanak velem, halk zörgést hallok mellettem, talán a száraz sziklakóro alatt motoszkál valami. Hirtelen mintha szárnyak suhogását hallanám, képzelődök talán? Érzem, hogy egyre inkább úrrá lesz rajtam az álmodás. Megriadok, lehet, hogy elbóbiskoltam? Ekkor megérezem a mélyből a rothadás szagát, a dögszagot, ebből tudom, hogy ragadozó közeledik, nem is akármilyen. Illat ez, nem is szag, édeskés és vonzó illat, egyáltalán nem gyomorforgató. Hogy el ne bóduljak, felhúrom a sárkányfüves arcmaszkomat, és készenlétbe helyezkedek, eljött az én időm. A sárkány alulról száll a sziklaparkány fölé, majd rövid egy helyben lebegést és körbenézést követően közvetlenül előttem landol. Nem vesz észre, működik az álcaháló. Gyönyörű skarlátvörös példány, hosszirányban szexi, örökzöld csillámcsikkokkal. Tetszik. A farkán hétszínű pompom. Körbeszimatol, gyanakodik. Minden kicsi zajra összerездül, egyszer csak hirtelen felszáll. Bizalmatlan, de mire lemondanék róla, újra itt van. Lassan legyen a szárnyaival és vágyakozón a búvókörön belülré bámul. Gyanakvón szimatolgatja az angyalhajat. Egy lépés előre, kettő hátra. Hosszadalmas türelemjátéka készülök. Amikor végre odabent ül, tisztán látom leendő sárkányom igéző, borostyánsárga szemét, miközben semmit sem sejtve szimatolgatja az ismerős illatú tojáshejszilánkokat. Törekeny szárnyai mélybördő bőrrédei himportól csillognak, csudaszép példány. Egy pillanatra mindketten mozdulatlanra dermedünk, megáll az idő. Aztán lassan megkóstolja a csalétket, és én megrántom a zsinórt, mert végre teljesen becsukta a szárnyait is. Nagyon könnyen összetörhette volna a szárnyakat a lecsapódó búvókör, ezt szerencsére elkerültük. A kör bezárul, riadtan próbál menekülni belőle. Idegesen topog ide-oda, de nem tud kitörni. Sikerült, megszereztem, mostantól az enyém, én fogom megszeliidíteni. Lassan felállok, meglát. Ez az első pillantásunk szemtől szemben, sosem felejttem el. Egymásra találtunk és többet nem engedjük el a másikat. Az angyalhajat lassan feltekerem az ujjaimra és egy plusz hurkot is csinállok rá. Kicsit megemelem a búvókört, előveszem a zsebnapot, és kiélesítve begurítom. Ez elvakítja pár másodpercre, nem tud védekezni, és ahogy kaparna kifele, nem látja, hogy egy mozdulattal bedobom az angyalhajból előkészített hurkot. Szerencsére jól célzok, a hurok pont a gyűrűsujjára akad és meleg fényvel izzani kezd. Egyből hat a mágia, micsoda mázli! Felnyitom a csapdát, és amikor tapogatózva kinyújtja a kezét, egy színpompás sárkányvirág csokrot nyújtok át neki, hunyorgva bámulja, elbűvölik a virágok. Már nem ellenkezik, nem menekül. A maradék angyalhajat a kezünkre tekerjük, és végtelen kettős spirálként fonódnak egymásba karjaink. A magasba nyúlunk, leszedünk egy fényesen ragyogó kettős csillagot az égről, és egymás nyakába akasztjuk. Nagyon dobban a szívem, amikor a vállamra hajtja a fejét. De még nem lazíthatjuk el a dolgot, a szüleitől meg kell védenem őt is és magamat is. Mindkettőnk. Boldogan csevegni kezdene, de rá kell szólnom. Csitt, kicsim, még a végén meghallanak!

Hosszú út vár még ránk hazafelé, de nem tudom kiver-ni a fejemből az örömujjongást, igen, sikerült! Az apám el se fogja hinni, megcsináltam, már nekem is van saját sárkányom!

Zspider Télűző

A törekeny, fakó bőrű nő menekült az erdőben, őt követte a több tucatnyi hófehér farkasa. A leveleit vesztett fák és bokrok között esve-keelve próbált elfutni. A vadak újra és újra felsegítették, lökdösték.

A messzeségben fehér maszkos emberek vonultak utána. Egy falunyi tömeg kereplőkkel és botokkal rikácsol és csapkodott. A zajban a koponyaálarcos nem hallotta meg a kislányát, aki próbált kérdezni. Kínjában apró kezeivel megragadta az apja kabátját és megrángatta azt. Az apa lemaradt a tömegtől és lehajolt a lányához.

– Hol a maszkod, drágám? – A kislány felemelte a szellemmaszkot. – Vedd szépen vissza, még nincs vége a télnek.

– De miért üldözzük a szegény nénit?

Az apa lány mosollyal visszahúzta az álarcot a gyermekére.

– Minden évben a Tél eljön és a föld alá űzi a Tavaszt.

A hideg idő végén mi elkergetjük a Telet, hogy a testvére ki tudjon jönni és minden kivirágozzon.

A kislány lehajtotta a fejét, és még így, takart arccal is látszott a testtartásában, hogy nem tetszik neki.

– Nem bántjuk a Telet, nem is tudnánk, ő az óta él, amióta világ a világ, és akkor is létezni fog, amikor mi már nem. Ez egy játék.

– De honnan tudjuk, hogy a testvére lent van? Tényleg segítünk neki?

Az apa levette az álarcot és rámosolyogott a lányára. Körbenézve pár pillanat múlva az egyik bokor alá mutatott.

– Odanézz! – Az olvadó hó felett egy apró zöld levél próbált kinőni. Azaz egy kis jádefolt a szürke fák, fekete föld és fehér hófoltok között, szinte csillogott.

A lány lelkesen visszahúzta az álarcát, és nagyokat sikongatva rohant a többiek után.

SzaGe

Sötét mesék univerzuma: Sikolyok az éjszakában (+18)

A vadász vérfagyasztó sikolyt hallott az erdőben. Nem teketóriázott sokat, és azonnal elindult a hang irányába, miközben a sápadt holdfény adott némi világosságot a kopasz fák tengerében. Óvatos léptekkel közelítette meg a kunyhót, melyet jól ismert. Nem sejtette, mi vár rá. Csak a nagymama kunyhójának ablakából szűrődött ki némi halvány fény. A régi fakapu halkán nyikorgott, mikor a vadász kinyitotta. Ekkor egy felhő eltakarta a holdat a csillagos égbolt arcáról, és áthatolhatatlan sötétség telepedt az erdőre.

A verandán egy szinte a felismerhetetlenségig szétmarrangolt hulla hevert. Csak a hosszú, fonott, és vértől ragacsos haj árulkodott a nagymamáról. A vadász szíve hevesen kalapált. Kedvelte az öreglányt, sokat beszélgettek két vadászat között. Rélmáiba se gondolta volna, hogy így látja viszont legközelebb. Vadászpuskáját egy halk kattanással kibiztosította, és hallgatózni kezdett. Eközben érezte a hús és a vér szagát. A munkájára emlékeztette. Csak a vadhús büdösebb volt az emberénél. Az első szarvas lenyúzását is végighányta. Apja annak idején ezen csak mosolygott. Tudta, hogy fia hozzá fog szokni idővel,

mert nincsen választása, ha nem akar éhen halni. „Vadásznak lenni dicsőség!” mondogatta neki sűrűn. Aztán egy szép nyári napon ráharapott vadászpuskája csövére, és meghúzta a ravaszt. Fia talált rá, aki egy életre megtanulta, hogy mi a különbség az emberi és a vadhús szaga között.

– Kurva életbe! Van valami odabent! – dűnyögte magában a vadász, miközben benyitott az ajtón, és a fegyverét lövésre készen a vállához támasztotta.

A kunyhó belseje romokban hevert. Felborult székek, eldőlt szekrények, és ripityára tört tányérok hevertek mindenhol. A falakat véres maszatok csúfították, melyek sötét-piros sziklarajzoknak tűntek a lobogó tűz mocorgó fényében. Lassú, de határozott léptekkel közeledett a vadász a kandalló irányába, ahonnan morgást hallott. Ekkor látta, amint egy szürke bestia harapdálta a nagymama unokája, Piroska nyakát, aki magzati pózban hevert meztelenül a kandalló előtt. Csak a virágmintás fejkendője volt rajta, melyet már átítatott a vadállat bűzölgő nyála. A farkas eközben méretes lócsét mohón tömte a lányba. Későn vette észre a vadászt, aki eközben rászegelte fegyverét.

Két lövés hangja süvített a sötétbe burkolódzott erdőben. A bestia jó ideig rángatózott, mire kilehelte a lelkét. A vadász sem télenkedett, félrehúzta a dögöt az eszméletlen nőről, és fegyverét újratöltötte. Eszébe jutott, hogy mennyire szerette volna, hogyha Piroska beadja a derekát neki. Hányszor kérlelte vágya beteljesítésére. De a nő mindig elutasította. A vadásznak még mindig hevesen vert a szíve, de most már nem az idegességtől, hanem a vágy lángjától. Szerencsésnek érezte magát, hiszen egy farkas feje lesz a legújabb trófeája, és Piroska bája fogja kényeztetni, még ha ő nem is tud róla.

A vadász gyorsan ledobta ruháit, és folytatta azt a mozdatlan nőt, amit a farkas elkezdett. Gerjedelmében észre se vette, hogy Piroska kezdett magához térni. Ujjai végén horgas karmok hasították szét a bőrt; hátán drótszerű szőrszálak nőttek, miközben állkapcsa előre nyúlt, és többcentis tépőfogak jeleztek, hogy valami nagyon nincsen rendjén a nagymama konyhójában. Mire felismerte a vadász a helyzetet, már késő volt. Elélvezni se volt

ideje. Utolsó másodperceiben saját eleven húsának szagát érezte, amint az átváltozott nő leharapta a karját és feltéperte a hasát.

A fájdalommal teli kiáltás hamar alábbhagyott. Előbújt a hold, és újra bevilágította a vidéket. Piroska számára terített asztal volt nagymamája konyhája. Hajnalra elmúlt az átok, és visszaváltozott emberré. Ekkor Piroska kutatni kezdett a bor és a kalács után, amit nagymamájának hozott még az este folyamán. Némi kotorászás után kihúzta az egyik felborult asztal alól a fonott kosarát. A borosüveg sértetlen volt, és a kalácson se látszódott az éjszakai kalamajka. Kinyitotta és alaposan meghúzta az üveget. A bor zamatos aromája helyet cserélt az alvadt vér és a hús kesernyés-édeskés ízével. Lenézett a férfi szétcincált hullájára. Rámosolyogott, akár a vadász apja azon a hányós-nyúzó napon. Aztán Piroska felöltözött, és ruhájának vérvörös sziluettje eltűnt a hajnali köd félhomályában.

R. Harbinger

Hófehérke ébredése

Hófehérke átgázolt a sötét folyosón, kezében a vértől csöpögő fejszével. Tekintetét az ajtóra szegezte, és mielőtt berúgta volna, felidézte szörnyű ébredését az üvegekoporsóban. Akkor még kábán pislogott a markáns arcvonalakkal keretezett élénk szempárba.

– Hercegem! – kiáltotta a lány, és felült, amennyire nagy hasa engedte.

Meglepetten bámulta testét. Így meghízott volna álmában? Vegetáriánus volt, és utoljára csak egy falat almát fogyasztott. Akkor hasított belé a felismerés, amikor megérezte sajgó hátát, ami akár a sok fekvéstől is lehetett volna, de érzékeny mellét nem tudta ezzel magyarázni.

– Mi történt velem? – Felült, és megpróbált leszállni. – Mi... történt... velem?!

– Ezt akár én is kérdezhetném! – csattant fel a herceg. – Azért jöttem ide, hogy a szerelem csókjával magadhoz térítselek, te pedig... ezzel fogadsz?! Ezzel?!

Sarkon fordult, és ott hagyta a lányt. Hófehérke hiába kiáltozott utána. Miután összeszedte magát, megkereste a törpéket, és kérdőre vonta őket. Egyikük sem tudott érdemleges információval szolgálni, ezért Hófehérke a közeli falu törvényemberéhez fordult.

– Szóval azt mondja, átaludta az egészet? – kérdezte a harcsabajszos férfi kételytől fűtött hangon. – És mégis mit vár tőlem?

– Hogy keresse meg azt, aki ezt tette velem! Aki romba döntötte mesés életemet!

A férfi sóhajtott, és karját keresztbe fonta mellén.

– Körbenézett már a saját háza táján? Úgy értem, hét férfival él együtt. Rendben, hogy törpék, de akkor is férfiak, magácska pedig igen szemrevaló. Előfordulhat, hogy...

Hófehérke beleborzongott a célzásba, de el kellett fogadnia ezt a lehetőséget is. Féktelen haragot érzett végiggyűrűzni a testén. Kezét ökölbe szorította, és elfojtotta kitérni készülő sikolyát.

– Mindazonáltal azt javasolnám – folytatta a férfi –, ne tegyen semmi meggondolatlanságot. Beszéljen a varázslóval, hátha helyrehozhatja ezt valami bájitalal.

Hófehérke felpattant, és kiviharzott a férfi hideg közönyét látva. Érezte a növekvő pánikot, hogy ha nem tesz valamit, megbolondul. Ezért hát hazasietett, ahol magához ragadta a kandalló fölé akasztott fejszét, és berontott a hortyogó-füttögő törpök szobájába. Végigmérte őket parázsló tekintettel, mivel sejtette, a bűnös minden bizonynyal a szobában tartózkodik, és elhatározta, ki fogja deríteni a kilétét.

Kétkézzel kapta a fejszét, és elordította magát:

– Felkelni, semmirekellő csürhe!

A törpök felpattantak, Szundi kivételével, Hapci pedig akkorát tüszkölt ébredéskor, hogy lefordult az ágyról.

– Helyes! Most pedig beszélgetni fogunk! – mondta a lány, és feljebb emelte a fegyvert, hogy nyomatékot adjon szavának.

Egyesével becítálta a konyhába, és a székhez kötözte őket, míg a többieket a szobájukba zárta. Morgóval kezdte a sort, aki nagy felháborodásnak adott hangot, de miután megszorongatta, akkor sem tudott kiszedni belőle semmit. Tudor mindenféle paragrafussal előállt az Erdei Törvénykezés könyvéből, mire Hófehérke széles ívben lendítette felé az említett könyvet, és rövidre zárta a vitát, valamint röppályára állította a törpe két fogát.

Hapcit és Szundit már fenyegetni sem kellett, noha utóbbi mindig elaludt vallatás közben.

– Na, ide figyelj, te narkolepsziás seggdugasz! – csapott a lány az asztalra.

Szundi felriadt, Hófehérke pedig ízes fenyegetések koszorújában magyarázta el, milyen testrészeit fogja levágni és milyen sorrendben. A törpnek sikerült ugyan ébren maradnia, de nem szólt semmit Hófehérke terhességével kapcsolatban.

Vidor sokáig bágyadtan vigyorgott, és tág pupilláját meresztgette. Vágni lehetett közelében a friss gandzsa édes illatát, és még a lány is csaknem elbódult tőle. Örült, hogy vissza tudta terelni a törpöt a hálóba, miközben Vidor a lány gömbölyödő farába kapaszkodott.

Szende értetlenül pislogott vallatójára, de nem tudta meghatni. Zavarba jött a kérdésektől, arca gyakorlatilag lángolt. Hófehérke hamar rájött, nem megy vele semmire, ezért sort kerített az utolsó személyre. Belevágta Kukát a székbe, és fenyegetően nézett rá, de Kuka nevéhez híven kukán hallgatott.

A lányban ekkor eltört valami. Úgy érezte, kudarcot fog vallani, és ez a törp az utolsó szalmaszál. Nem finomkodhatott tovább! Megkerülte Kukát, magához ragadott egy kést, azután lemetszette Kuka egyik ujját. A törpe üvöltött, pániktól eltorzult arccal meredt csonkjára, azután földön heverő ujjára. Nyelve megeredt, és sebesen pörgött.

– Esküszöm, nem én tettem! Nem tudok semmit, komolyan mondom! A többieket kell megkérdezned, ők sosem mondanak semmit nekem, mert azt hiszik, együgyű vagyok! Kérlek, ne bánts tovább!

Hófehérke csaknem a földről szedte össze leejtett állat, mivel úgy tudta, Kuka néma, most meg dőlt belőle a szó.

Eloldozta, és a hálóhoz rángatta a törpöt. A padlóra lökte a többiek elé, és a magasba emelte a Kuka vérétől vöröslő kést.

– Tudni akarom, ki tette ezt velem! Elmondjátok, vagy egyesével végzek veletek!

A törpök arcán rettenet suhant át. Nyilván nem hitték, hogy ez a kedves lány képes lenne ilyesmire. Hapci hátrálni kezdett, ajka remegett, majd az igazság tüszkölés formájában robbant ki belőle: – Szende!

Hófehérke gyűlölettől izzó tekintetével Szendét vette célkeresztbe.

– Miért?!

Morgó Szende elé ugrott, hogy védje.

– Te ezt nem érted! Ő beteg, nem tehet róla! Egyszer sem ő tehetett róla!

Mindenki felsorakozott Szende elé, akinek lemállott szende álarca, és ördögien mosolygott. Felbátorodott testvéreit látva, és ráförmedt a lányra:

– Most mit teszel, te kis liba?! Mi heten vagyunk, te egyedül, ráadásul csak egy késed van! Nem bírsz el velünk!

Hófehérke olvasott Morgó sorai között: nem ő volt az egyetlen, akivel Szende elbánt, és a testvérei végig fedezték. Kitették őt veszélyes közelségének, és most, amikor lebukott, még mindig védték. Ezt az álnokságot nem bírta már elviselni, ezért eldobta a kést.

– Igazad van, efféle munkához több kell – mondta, és felkapta a folyosón letámasztott fejszét.

Lekaszabolta a Szende segítségére kelt törpöket, és az erőszaktevőt hagyta utoljára. Szende az ablak felé kúszott, de Hófehérke elkapta, majd álla alá csúsztatva fegyvere élet.

– Azt hiszed, csak én tehetek erről?! – csattant fel Szende. – Ki juttatott téged abba az állapotba? Hm? Kicsoda?! A mostohaanyád, te hülye picسا!

Hófehérkével megfordult a világ. Sosem jöttek ki mostohájával, de a királynő hogyan sülyedhetne idáig? És egy törpe hogyan sülyedhetett az ő megrontásáig? Ő maga hogyan jutott a törpök lemészárlásáig?

– Ő is sorra fog kerülni, ne aggódj! – ígérte a lány, majd elmetszette Szende torkát.

Még aznap este beosont a palotába, és rátört mostohájára. Jól irányzott suhintással sebezte meg a királynőt, és készült végezni vele, de a nő harsány nevetése megfékezte.

– Most meg mit nevezsz?! – kérdezte Hófehérke.

– Azt hiszed, én vagyok a gonosz ebben a történetben? – Újra nevetett, majd görcsösen rándult, ahogy a hasán ejtett sebből vér buggyant. – Végeztél a törpékkel, megölhetsz engem is, de valaki még hátra van, bizony ám!

– Ki az? Ki az?!

A királynő mosolygott, majd varázstükrére nézett.

– Tükröm-tükröm, mondd meg nékem, mit csinált a herceg a héten!

A tükörben felhők kavargtak, majd képek váltogatták egymást: a herceg egy szőke lánnyal a mezőn piknikezett, vásárban sétáltak kézen fogva csillogó pipóban, majd forrón ölelték egymást a kandalló előtt teljes meztelenségben.

Hófehérke szíve végleg megtört, és ezt a királynő is látta.

– Ez az, fájjon csak! – mondta. – Fájjon, ahogy nekem fáj az első szőke lány. Csak azért mutattam meg neked, mert látni akartam, ahogy összeroppansz, te...

A fejsze lecsapott, a királynő feje pedig messzire gurult befejezetlen mondandójával.

Hófehérke millió szilánkra hasadt belül, akár a földre dobott tükör. Legszívesebben szétzúzta volna a varázstükröt is, de inkább tervet kovácsolt.

– Tükröm-tükröm, mondd meg nékem, hol van a herceg e percben!

A felhők örvénylettek, és megmutatták a szomszéd királyság palotáját. Hófehérke parancsba adta a tükörnek, küldje oda, majd belesétált az általa mutatott képbe. Megállíthatatlanul tört a folyosó végi ajtó felé, majd nyílalló hasával mit sem törődve berúgta azt.

A herceg és a szőke lány magára rántotta lepedőjét.

– Hófehér! – sikoltotta a férfi.

Hófehérke rájuk rontott, hogy rövidre szabja e kapcsolatot. Odébb rúgta az ágy előtt heverő pipókat, amelyek különös csörömpöléssel bukfenceztek, mialatt ő újra és újra lecsapott. Igazi hentesmunkát végzett, vörösre festette az ágyat és a falat, azután csak lihegése és a tűz pattogása maradt.

A lány bosszút állt mindenkin, és fel sem fogta, míg tekintetét valami csillogó tárgy meg nem babonázta. A herceg szeretőjének üveg cipellője csillogott a kandalló fényében, és szinte üvöltötte, hogy próbálja fel.

Claudius Oltarimanus

A nyugdíjas kiborg – IV. rész

Becsöngettek:

– Ki az? – hallatszott ki egy ráspolyos hang a résnyire nyitott ajtó mögül.

– Szia, a debreceni kuncsaftok vagyunk, akikkel pár napja beszélél telefonon! – magyarázta Tibor. – Azt mondtad, hogy ilyentájt keressünk fel.

– Ja, persze már emlékszem! Gyertek be! – invitálta be őket a félhomály uralta előszobába. – Kértek valamit inni?

– Egy kis ásványvíz jól esne! – felelte Tibor. – Elég meleg van odakint!

– Rendben van, mindjárt hozom! Addig foglaljatok helyet a hálószobában!

A hálószobában leültek a franciaágyra és a körülötte lévő berendezést tanulmányozták. Az ágytól balra egy fésülködőasztal terült el, fölötte tükör. Az ágy mellett jobbra pedig egy éjjeliszekrény volt található. A szoba túlsófalán állógáló gardrószelekték pedig ki se látszottak a sok ajándéktárgy mögül, amelyekkel tele volt a szoba. Volt ott afrikai totemálarctól, sámándoboktól kezdve faragott állatfigurákon át, az undorító kerti törpéig sok minden.

– Ezekből simán be lehetne rendezni egy múzeumot! – ámuldozott Jenőke.

– Most nincs idő báméskodni, Jenőke! Keressük meg a rúzszt, aztán tűnjünk innen!

– Hol kezdjük a keresést?

– Mondjuk a fésülködőasztalnál!

Elkezdtek feltúrni a fésülködőasztal fiókjait, de egy nagy halom harisnyán és fehérneműn kívül sem találtak. Közben a hölgyemény visszajött az italokkal, így gyorsan abbahagyták a kutatást:

– Örülök a látogatásotoknak! Az én nevem Esmeralda. Miben is állapodtunk meg a múltkor? Kértetek valami extrát az alapszolgáltatáson kívül?

– Nem, nem kértünk! – felelte Tibor.

– Akkor összesen fejenként nyolcezer forint lesz! Gondolom, most le akartok zuhanyozni. A fürdőszobában találtok kikészítve tiszta törülközőt!

– Rendben, köszönjük! – felelte Tibor.

– Aztán előre köll ám fizetni! – figyelmeztette őket Esmeralda.

A fürdőszobában kinyitották a csapot, majd lázasan keresgélnek kezdtek a piperecuccok között:

– Muszáj volt idejönnünk? – sopánkodott Jenőke. – Hiszen a sima alapszolgáltatást sem tudjuk megfizetni!

– Nincs jelentősége, hiszen úgyszólván csak addig maradunk, amíg meg nem találjuk a rúzszt!

– Na de mi van, ha nem találjuk meg?

– Muszáj megtalálnunk, Jenőke! Nem csináltam B ter-
vet!

– Hát ez óriási! Miért ne vehetnénk egy nyamvadt rúzszt az illatszerboltban? Nem érdekel, ha homokosnak néznek!

– Elhallgass! Hol tarthatja ez a ribanc a rúzsát? – morfondírozott Tibor.

Már jó negyedórája folyt a keresgélés, amikor Esmeralda bedörömbölt az ajtón:

– Mi lesz már fiúkák? Nem érek rá egész nap!

– Anyád! – dűnnyögte Tibor. – Jenőke! Menj már ki hozzá, és kösd le a figyelmét!

– De miért én?

– Nem pofáz! Kimegy! – felelte Tibor, azzal kiteszkolta Jenőket a fürdőszobából, egyenesen Esmeralda karjaiba:

– Mi az, szépségem, te még mindig ruhában vagy?

– Iiiiigen! – felelte Jenőke. – Tudniillik elég szegénylős vagyok!

– Ó! Előttem igazán nincs miért szégyenkezned! – mosolyodott el Esmeralda, miközben betértek a hálószobába. – És mikor óhajtatok rendezni a számlát?

– Aaaaa bátyámnál van a pénztárca! Mindjárt jön ő is és megfizeti a szolgáltatásaidat.

Esmeralda odament a fésülködőasztalhoz, és a retiküljéből kivette a rúzsát, hogy kiigazítsa ajkának vonalvezetését:

– Hogy hívnak, kiscsibém? – kérdezte.

– Inotai Jenő!

– Nos, Jenőke, nekem az az érzésem, hogy a bátyáddal, csak a bolondját járatjátok velem!

– Á, dehogy! – hazudta Jenőke. – Ez nem igaz!

Esmeralda a tenyereibe vette hatalmas kebleit, majd Jenőke felé fordult:

– Mondd, Jenőke! Láttál már ilyen hatalmas ciciket?

– Még neehem!

– Akkor nézd meg őket jól! – felelte Esmeralda, majd hanyatt döntötte Jenőket az ágyon, és a bal mellét belenyomta Jenőke arcába. Jenőke tehetetlenül szemlélte, ahogy a súlyos mellbimbó lassan eltakarja előle a szobát, Esmeralda arcvonásait, majd végül a fényt is. A sötétségben egyszer csak azon vette észre magát, hogy nem kap levegőt, ezért kétségbeesetten kapálózni kezdett:

– Segítsééééé...! Megfúhahok! – próbált sikoltani Jenőke, de képtelen volt a hangját kiereszteni.

– Nos, hol a pénzem, te kis rohadék?

– A bhátyámná' vhan! – fuldoklott Jenőke.

– Na persze! Vagy ideadod most rögtön, vagy itt fogsz megfulladni!

Persze a nagy hacacáréra már Tibor is kijött a fürdőszobából, és rögtön látta, hogy cselekedni kell, méghozzá gyorsan. Ezért előhalászott egy harapófogót a zsebéből, és belesípelt vele Esmeralda meztelen segge partjába:

– Jujujujujujujjj! – visított Esmeralda, és gyorsan felugrott Jenőkére. – Nem ebben állapotodtunk meg! Brutál szado-mazo szexért dupla tarifát számított fel!

Eközben Jenőke gyorsan odaugrott a fésülködőasztalhoz, és gyorsan zsebre vágta a keresett rúzszt:

– Megvan a rúzs, Tibi! – zihálta. – Tűnjünk innen gyorsan!

Tibi még megeresztett egy kaján vigyort Esmeraldára, majd elköszönt:

– Viszlát, szépségem! – mondta, majd eltűnt Jenőke után a lépcsőházban.

– Gyilkosok! Gyilkosok! Fogják meg! – rikácsolt Esmeralda, majd úgy pucéron utánuk szaladt. Aztán, amikor már látta, hogy nem érheti utol őket, mérgében utánuk hajított egy cipőkanalat:

– Gyilkosok! Ide ne gyertek még egyszer, mert kiherélek mindkettőtöket! – kiabálta, majd a fogait csikorgatva visszatámolgott a lakásába.

**Olvassnál valami olyat, ami horror,
de mégis szellemesen szórakoztató?**

**Akkor a simagöröngyösi
zombi apokalipszis neked szól!**

**A két kötetes antológia ingyenesen,
több formátumban letölthető:**

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Lidércfény

facebook

Itt is megtalálasz bennünket:

Lidércfény Online

MEGJELENT!

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltsók, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszőkott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

Mozijegy

SzaGe

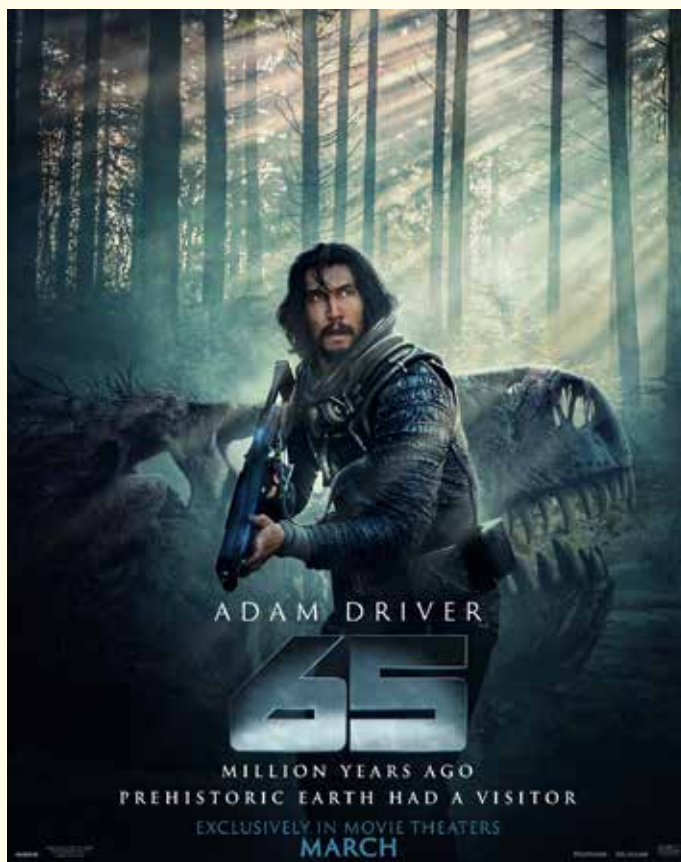
65 (2023)

Egykoron dinoszauruszok uralták a Földet, és a filmeknek köszönhetően szinte már mindenki látta őket, vagy találkozott velük személyesen valamelyik kiállításon. Kihalásukat egy aszteroidabecsapódáshoz kötik a tudósok, mely következtében évszázadokra elsötétült az ég. Ennek során a dínók legnagyobb része elpusztult a perzselő kaotikus állapotok miatt. Mára csak a csontvázaik tanúskodnak egykori létezésükről.

Felmerül egy kérdés: lenne-e helyük a mai civilizációban, ha a technológia képes lenne valahogyan feltámasztani őket? Belegondolni is borzongató. Szerencsére a mozikban bőségesen foglalkoznak a témával, aminek az egyik legnagyobb mérföldköve – kétséget kizáróan – a Jurassic Park volt 1992-ben. Steven Spielberg könyvadaptációja lenyűgözte a nézőket. Stan Winston műdínói és az ILM animációjának egyvelege a legtökéletesebb élményt nyújtották. A Jurassic Park sikerét azóta se tudták megismételni.

A 65 március elején debütált a mozikban, de nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Pedig Bryan Woods és Scott Becks rendezőpáros gyakorlatilag mindent megtett a siker érdekében. Ennek ellenére sok helyen jégre futott a produkció, mintha egy amatőr filmes brigád forgatta volna. Pedig a páros a Hang Nélkül-ben már bebizonyította rátermettségét a „történetmesélésre”. Itt valahogy nem ugrottak meg a léceket. Pedig csalhattak is volna. Klisés és átgondolatlan jelenetek tömkelege pöckölgeti a néző orrát, mely megpróbálja elhíttetni, hogy például a 65 millió évvel ezelőtti vegetáció kiköpött mása a mainak. Meg egy olyan úrhajó, amely a csillagok között közlekedik, nem vesz észre egy közeledő aszteroidamezőt, és zutty, bummm, krassh... le is zuhan pont a Földre.

Ezen túlélve a történet kiszámíthatósága finoman kiharapdálja a mozivásznat, mely a rossz helyen/rossz időben sablonra építi fel az egész kócerájt. Ordítani tudtam volna egy-két jeleneten, de nem tettem. Még a végén engem is T-Rexnek hittek volna, vagy örültnek. Egyik se jó.

Majd próbáltam együttérezni a főszereplővel, Adam Driverrel is, de nem ment. Motivációja klisés és erőltetett, de legalább a lézerfegyvere megfelelően működik az agresszív dínók legnagyobb bánatára. Azt se értem, hogy ki mit lát ebben a színészen, bár a Csajok című sorozatban elviselhetően tolt. Azóta se láttam annál kiemelkedőbben szerepelni, pedig volt pár nagyszabású moziban az elmúlt évtizedben.

De legalább a vizuális trükkök egy része kifejezetten jól sikerült, és a dínók élethűen tették a dolgukat. Néhol, viszont elnagyolták, összecapták szerencsétlenséget. Ez a hullámzó látványvilág inkább elszédít, mintsem szórakoztat. És a végén bambán néztem a stáblistát, hátha előugrik még valami meglepi, mint manapság az MCU gigafilmjeiben. Persze ez irányú kíváncsiságom messzemenően balga természetű. Nem is következett be a nagy áttörés. Helyette tanulságul ugyanazt kaptam, mint az elmúlt évek folyamán, ahol egy középkorú férfi egy fiatal lány felett bábáskodik, nehogy a gonosz gyíkok, zombik, avagy gyilkosok elkapják őket.

Összességében a 65 történeti alapötlete nem rossz, de szerintem nincsen benne annyi potenciál, ami 2023-ban megállná a helyét. Túl sok puskaport lövöldöztek már el a dinoszauruszok vadászterületén. Így megtekintését csak azoknak ajánlom, akik kifejezetten odavannak az őshüllőkért, kedvelik Adam Drivert és éppen nincsen más a televízióban.

Mickey Long

Kihűlt kávék szigete

– Uram?! Ön mit keres itt a díszkertben?

A csattanós válasz mindkettőjüket meglepte. A kora hajnali időpont ellenére kifogástalan vasalású libériát viselő inas három tujabokrot tört ki, mire földet ért.

John Fowler, azaz becsületes alvilági nevén Cserép, megfújta azt a tenyerét, amivel röppályára állította a lakájt. A fizikai Nobel díj mellé, lehet nem ártana egy repülőirányító továbbképzés is – gondolta. Nem számított ilyen kitörő sikerre egyetlen pofó

– Fowler, Cserép, ez milyen név? – bökött a kézírással teleírt papírra egy vaskos ujj. Amelynek folytatásaként Hugó, a minden lében kanál kibic magasodott a maga másfél méteres termetében.

A szikár testalkatú, magas homlokú, vékony, méléző arcú férfi felnézett a kérdezőre. Eltűnt körülötte a kairói éjszaka, kastélyostól, Cserepestől, lakájostól (kifogástalan vasalással). A nemrég ürített hamutál mellett teleírt papírfecniken kihűlt kávé pihent, amelybe belekortyolt, és csak aztán válaszolt.

– Egzotikus.

– Jenőké... Leila, az arab démon, az egzotikus. Ez csak...

– Tuskó!

– Parancsolsz? – lepődött meg Hugó. Baltával faragott arcán grimasz futott át. Apró, de tömzsi alakját kihúzta.

– Csak eszembe jutott valami – mondta a Kairóból viszszeretért férfi, és az egyik cetli szélére felírta: Tuskó Hugó Hopkins Hopkins? Cserép – Csülök???

– Egy forró kávé az írókámnak! – kiáltott a pincér felé a köpcös.

– Ki is fizeti? – hangzott rezignáltan a kérdés.

– Én ezt kikérem magamnak!

– A múltkor is kikérte – bólintott egyetértően a pincér.

– Egy teljes kávéültetvény éves termését kérte ki. Akkor is elfelejtett fizetni...

– Csodálkozok, ilyen hozzáállással? – emelte fel a hangját és a keze ügyébe kerülő kihűlt kávé az alacsony, ám ugyanilyen széles úriember. Aztán felháborodva tárta szét a karját, és ezzel a lendülettel felborította az asztalon álló porcelánt. A kiborult kristálycukor ránézésre pont olyan domborművé alakult, mint egy miniatúr Szahara veszélyes sivataga.

Porten Pirten Portien őrmester üvöltött. Már ha nevezhetjük annak a tátogást és a homokszemekkel felköhögött hörgést. Ha figyelembe vesszük, hogy már két napja elhagyta valahol a kiporciózott vizét – ami ezen az égövön egyszer elkövethető hiba –, és a szándékot nézzük, akkor igen. Portien üvöltött.

Csülök miközben a szájához emelte a kulacsát, már szinte megsajnálta a tátogó oroszlánt. A mohó nyeldekkelése miatt a nyakán is folyt a nedvesség, absztrakt csikokat rajzolva porral

borított nyakára. Nem spórolt a vízzel, hiszen tegnapelőtt Tuskó Hopkins szerzett valahonnan egy plusz adagot.

Nagy kópé ez a Hopkins...

– A bizalom és az elv, az smafu? – háborgott tovább teátrálisan Hugó, és körbenézett hátha az egész kávézó támogatását élvezzi. Ám a támogatás kimerült az érdeklődésben.

– Abban bízok, ha fizet. Nekem ez az elvem. Levinné a színvonalamat, ha újfent hiteleznek.

– Nagyon levinné?

A Nagy Levin! Került fel gyorsan egy közeli cetli margójára a név, majd mellé a pincér személyleírása.

– Nincs hitel!

– ... és kávé sem – jegyezte meg Hugó beletörődve a pincér elvtelen elveibe.

Gyufa sercent és a láng belekapott a cigarettába, a füst lassan gomolygott a valamikor fehérre meszelt plafon felé. A kairói éjszaka újra leszállt a cirádás asztalok közé.

A délről érkező meleg szél apró homokszemeket hozott magával. Apró homokszemeket és némi feszült csendet. Csülök akkuratusan összecukta a kártyalapjait, komótosan felhajtotta az ingujját, – csak az egyiket, mert a másik már régóta hiányzott – majd egy akkora pofont osztott le a szerencsen hamiskártyásnak, hogy annak mind az öt ász kiesett a kezéből. Ami már csak azért is tűnt érdekesnek, mert csak egy paklival játszottak eddig.

– Te szélhámós!

– Te if csalfél...

Hősünk teljesen jogos felháborodással borította rá az asztalt. Aztán a széket. Meg ami a keze ügyébe került. Valamilyen értelmetlen módon a feltűrt ingujjából egy treffász került elő... azt is hozzá vágta. A csehó közönsége a saját halottjának tekintette a szerencsét. A temetési ceremóniát és a pénztárcáját később megtartották.

– Nem vagyok rászorulva a hitelére! – húzta ki magát Hugó, ami a magasságát figyelembe véve nem sokban változtatott a helyzetén. Aztán visszatette az asztalra a most már üresen tátogó kávéscsészét. – Senkiére sem, a magáéra meg pláne, Alfonz!

Senki Alfonz több kikötőből tiltották ki, mint ahányat megépítettek. Ez nem túlzás, hiszen a botawangai kikötő építése bizonyos okok miatt megghiúsult. Ebbe az a szerencsétlen körülmény is közbejárt, hogy a legközelebbi partszakasz cirka kétszáz mérföldre esett. Az ottani polgármester szemfülesen megragadta az alkalmat és vele a befektetők pénzét, majd angolosan távozott, Oranba. Később ugyanezt nyolc napon túl gyógyulóan a szemére vetették, de a kikötő maradt, és vele együtt a tiltás is. Senki ezt nem vette nagyon a szívére, de eszébe jutott az affér, amikor látta a szerencsét sürgősen távozni a csehóból. Önszántából az ember nem ugrik ki bezárt ablakon, fejjel előre és ordítva.

És miért van egy treffász a homlokára tapadva?

- Mit írogatsz most, Jenőké?
- Jobban mondván, mit írnék? – nézett fel a kérdező, és elnyomta a csikket.
- Miről fog szólni?
- Még nem tudom – gyújtott rá egy másik cigarettára az író, és a dobozt hanyagul az asztalra dobta –, de lesz benne Afrika, légió és cselszövés. Meg reménytelen szerelem...
- Mikorra kell leadni?
- Jövő héten...
- Készen leszel vele?
- Persze.

Az ajtó kicsapódott, és egy hórihorgas alak lépett be rajta, fejét kissé le kellett húznia, hogy ne verje be a keretbe. Agyonmosott vászonkabátja alól szokatlanul tiszta, fehér ing kandikált ki.

– A Török Peti? – hökkent meg Hugó, és meglepődésében kivett egy szál cigarettát. Hanyagul.

A toll sercent a papíron, a füst lassan gomolygott ismét a plafon felé, Alfonz pedig értett az intésből. A frissen fővő kávé illata járta be helyiséget.

Négy különböző nemzetiség képviselője volt az asztalnál: egy amerikai gyalogos, egy francia őrvezető, egy angol géppuskás és egy orosz hússaláta.

A Próbagooblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

ELŐKÉSZÜLETBEN

A Próbagooblin Könyvek legújabb nagy dobása:
Könyved fantasztikum

Az antológiában közreműködő írók:

Bökös Borbála • Novák Gábor • Szilágyi Heléna • Krómer Ágnes • Bri Hornyak • Chris Kelvin • Ariana T. Dianis • Czinkóczi Krisztina • Sági Veronika • Vittorio Verossi • Vihartáncos • Fráter Zsuzsanna • Szöllösi Kristóf • Dana Blair • Tim Morgan • Simonyi Katalin • Sren Tilesh • Kasza Magdolna • Láng Annie • Kapitány • Susuk Melinda • Czövek Andrea • Bukros Zsolt • Tóth Balázs • Mason Murray • Kristálysólyom • Craz • Roah • Jimmy Cartwright

TUDTAD?

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház szerkesztőjének és társszerzőinek kötete **HANGOSKÖNYV** változatban is elérhető **a MEK-en, illetve a YouTube-on!**

Szerepel a kötetben sellőtől a macskáig, vámpírvadásztól a zombivadászig, dombitörpétől a jetiig minden, még olyan is, amit el sem tudsz képzelni!

Baranyi Imre

Néma ragály

Félelem árad a gögje nyomában,
nincs hova futni előle tova,
féktelenül kaszabolva, pofátlan
ömlik eléd agyafúrt vigyora.

Nincs se szabály, se paragrafus immár,
nem köti semmi kezét, letarol,
vetkezi régen adott szava gátját,
megszegi mind, mit előbb szavatolt.

Terve csak egy van, a trón, ami vágya,
játszani fontos okost, amidőn
hajtja a bölcseket is rabigába,
nem marad egy se szabad levegőn.

És ez a csürhe ma kullog utána,
nincs, aki szólna; elég uram, állj!
Omlik a földre előtte a gyáva,
s terjed a kényben a néma ragály.

Erdős Sándor

Kukac Matyi

Kukac Matyi oly kíváncsi
kikukkant a föld alól,
csodálkozva néz most körbe
hallja, hogy madár dalol.

Ilyen lehet a mennyország
csodálatos-e világ,
nem látott még kukac Matyi
ilyen ragyogó csodát.

Lent a földben, hol otthonát
sosem éri nap fénye,
sok mindenre nincs szüksége
alacsony az igénye.

Megtréfálta őt az élet
nincsen neki füle sem,
nem csillanhat a nap fénye
nem létező szemében.

Nincsen szeme Mátyásunknak
föld alatt az nem divat,
nincs ott semmi látnivaló
nem is nézeget sokat.

Eljött hát a mese vége
Mátyásunk csak álmodott,
lent a mélyben, hol otthona

Krómer Ágnes

A harag

Hiába mondtam, ne kopogj a zárt szívek ajtaján,
nincs kulcsod, már hited sincs, hol a könnyed?
Látom a befelé síró emberarcot és nem értem.
Te húzd le a redőnyt és kacagj bele a hajnalba,
ne hidd, hogy nem tudom, talán már sírni kéne.
Ólomszívek ajtajához kulcsot ne keress többé,
látod már hiába, jégpáncél fedi azokat a szíveket.
Tudjuk mi már rég, csak a tekintetük nem hazudik,
hiába minden mozdulat, felesleges lett már a szó.
Hitelenné váltál, kinek szívéen feketévé lett a könny.

angyalka146

Illúzió

Vágyakat prezentál a
felkelő Nap, s letekint
a mélybe:
mi az, mit szeretne,
hol a valódi béke?

A Lélek mélye kavargó,
fortyog a harag üstje:
benne sok bánatnak hitt
dolog, a valóság torz
tükre.

Hol van hát a béke?

Mindezek fölött: könnyű
páraként lebeg az üsttenger
mögött.

Hasad, hajlik, illékony,
olcsó kvintesszencia,
illúzió voltát mutatja
a befektetett energia.

Minden, mi való, öröktől
fogva létezik, s mivel ilyen,
természetesen képezik a
vágyak, álmok, érzetek,
de mindez mulandó.

Mi igaz hát?! Mi való?!

Csak az Illúzió.

Tad Rayder

Búcsúztató

Eljött hát ez a nap
Mit nem vártunk, mi kik
Téged szeretünk.
Ez a búcsú lehet könnyes,
mégis, mosollyal teljes.
Néha gondolj majd ránk
Akik mosolyt csaltunk arcodra
S örömkönnyek hulljanak szeplős arcodra.
Köszönjük a Barátságod
Az őszinte szavaid
Kísérje utad szeretet
S a boldog pillanataid.

jocker

Kirándulás

a Pilis erdőségében

Minket láthatóan megtámadó a vihar,
Ide fog érni és le is fog gyűrni hamar...
Minket láthatóan megtámadó a vihar.

Ha lett volna periszkópunk, jól, időben láthattuk volna,
Hogy milyen a vihar, milyen fajta, és vajh' mi a szándéka?

Néztünk a bokrok közül, néztünk egy motoros repülőgépet,
Körözgetett, mert nem tudott leszállni, kereste menedéket?

Próbáltam a nap helyzetét pontosabban vizsgálni,
A felhők, résen át, kevéssé engedték meglátni.
A fele le volt takarva! Napfogyatkozást látni?

Még induláskor, verőfényes nap ígérkezett,
A napsugár csillogott, villogott, így érkezett...
Még induláskor, verőfényes nap ígérkezett.

Időnként, nagy, sötét felhők ráérősen úsztak az égen,
Ilyenkor eltakarták az erőlködő napot, egészen.
Láttuk némely felhő, fekete volt és nedvességgel teli,
Csupán idő kérdése kirándulókra, mikor önti ki.

És lám! Megjelent egy út és csodás buszmegálló,
Még nem áztunk, de megmenekültünk... buszmegálló...
És lám! Megjelent egy út és csodás buszmegálló.

Vecsés, 2019. július 10. – Kustra Ferenc József

edwardhooper

Írok

Szavakkal zenét írok,
Mi megtölti majd a lelkeket,
Messze szállok majd.
Szirének megtört dalain
Régi nóták bújain
Leng medúzák karcsú karja.
S én csak írok, írok halkán,
A varjak tova szállnak óvatosan,
Zeném lopózik
Bánatos házak szegletkövén,
Megállok az írás közben,
Merengek,
Nádszálakat fúj a komótos szél,
S a nyár ölén fejembe hajtom fejem,
Csak írok csendesen, megtört
Szelíd sorokat,
Ott hol a homály messze kél
A kenyérszaporítás forró kövén.

Tumicz Krisztina

Taníts meg élni!

Koldus ül előtted az út szélén
Az az árnyék vagyok a mélyén
Amit a bohóc belém rajzol
Lehullott éj, mégis imádkozom:

Megszülettem süketen és vakon
Taníts meg szállni, taníts meg repülni
Taníts meg átlagosnak lenni, taníts meg élni
Taníts meg egy homokszemet a tengerparton
Nyugalomra amikor az örület kergeti, amikor
Még kicsi vagyok és a bajok hatalmasok
Világra jöttem, ütemesen zakatolok

Még ezernyi szabályt nem értek
Még nem tudok a kereszteződésben utat választani
Még lezuhanok amikor repülni tanulok
Fejem felett hold, amit minden éjjel látok

Megszülettem süketen és vakon
Taníts meg szállni, taníts meg repülni
Taníts meg átlagosnak lenni, taníts meg élni
Taníts meg egy homokszemet a tengerparton
Nyugalomra amikor az örület kergeti, amikor
Még kicsi vagyok és a bajok hatalmasok
Világra jöttem, ütemesen zakatolok

